

Vándorsólyom Kisasszony Variációk

Rajongói e-könyv

Pécs, 2014

Vándorsólyom Kisasszony

VARIÁCIÓK

Pécs, 2014

*Szerkesztette:
Ambrus Attila József*

Ez az e-könyv *Ransom Riggs: Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* (Kossuth Kiadó, Budapest, 2011) című nagyszerű könyv tiszteletére jött létre. A kiadványban szereplő írások és képek többsége a Kossuth Kiadó Zrt. gondozásában megjelent könyv hivatalos [facebook oldaláról](#) származnak: A könyvben szereplő riportok és szépirodalmi művek a facebook oldalon 2011-ben meghirdetett irodalmi játékra beérkezett pályamunkák oldaláról származnak. Az irodalmi játékban az olvasókat arra buzdították, hogy régi fényképekhez írjanak történeteket és azokat küldjék be a facebook oldalra.

Minden jog a szerzők és a fénykép tulajdonosok/készítők részére fenntartva

© Ambrus Attila József, Banyár Szilvia, Brutyó Brigitta Emília, Gálvölgyi Judit, Horváth Dóra, Kárpáti Annamária, Kovács Klaudia, Köhler Judit, Kugelman Edit, László Ágnes, Lovranits Júlia, Marosi Viktória, Máté Brigitta, Molnár Nikolett, Ransom Riggs, Sallai Jutka, Smausz Kolumbán Katalin, Tóth Éva, Weigl Anna Szonja; Fortepan, Kossuth Kiadó Zrt. 2014.

A szerkesztés lezárása: 2014. március 27.

elektronikus, rajongói kiadás
ISBN 978-615-80005-0-5 (epub)

Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!
2.5 Magyarország (CC BY-NC-SA 2.5 HU)

A dokumentum az ingyenesen elérhető Sigil e-book editorral készült!
(<https://code.google.com/p/sigil/>).

**Ezt a PDF fájlt az eredeti
epub formátumból
konvertáltuk!**

Tartalomjegyzék

Címlap, impresszum.....	2
9 hátborzongató kép a hamarosan.....	5
Ilyen érdekes könyv még az életben.....	13
Exkluzív interjú a szerzővel!.....	18
Vándorsólyom kisasszony... (Könyvajánló)	22
Vándorsólyom kisasszony... (Olvasói vélemény)	23
I. A babák világában.....	24
II. Az első fotó.....	25
III. Nyugdíjasok	26
IV. Madárdal	27
V. Lelassuló idő.....	29
VI. Kedvesem.....	30
VII. Fényképbe zárva	31
VIII. Álmainm napja	33
IX. Iling-galang szól a harang.....	34
X. Tudod, az a lány.....	36
XI. Lehetnél	37
XII. A sztregovai szépasszony bánata	38
XIII. A kislány és a víz	39
XIV. Soha vissza nem térő alkalom.....	40
XV. Az örökség.....	41
XVI. A boldog kutya	43
XVII. Nézz a szemembe	44
XVIII. Vétkek	46
XIX. Tenger mellett születnek a boszorkányok	48
XX. A kikötő.....	49
XXI. A gazdagság képe	50
XXII. Fényév távolság.....	51
XXIII. Álarcosbál.....	52
XXIV. Eső után	54
XXV. Egy utolsó fénykép.....	56
XXVI. Remény	58
XXVII. Derengő múltam	60
XXVIII. Lépcső utca	61
XXIX. Egy élet is kevés	62
XXX. Nisse	64
XXXI. Vágy.....	66
XXXII. Végtelen út	68
XXXIII. A föld hercegnője	69
XXXIV. Rabok	71
XXXV. Tavasz.....	72
XXXVI. Puskaporral érlelt szív vallomása.....	74
XXXVII. A fák nem kiabálnak	76
XXXVIII. Tündérvilág	79
XXXIX. Szépia a múltból.....	81
XL. A vidámpark színei.....	83
XLI. A hajas gyerekfej esete Etus mamával	85

9 hátborzongató kép a hamarosan megjelenő Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei című könyvből

(Interjú a Ransom Riggs-el)

GYEREKKOROM ÓTA ÉRDEKELT A FOTÓZÁS, de csak néhány éve kezdtem gyűjteni a fényképeket.

Kezdetben neves fotósok képei szóba sem jöhettek, hiszen éhező diák voltam akkoriban. De a bolhapiacokon és kirakodó vásárokon rengeteg filléres képet találtam, olykor könyékig túrva a képpel teli ládákban.

Nagyon sok használhatatlan képet talál így az ember, de olykor felbukkan egy-egy gyöngyszem, egy tárcsa nagyságú kép, ami lóghatna egy múzeum falán is, ha készítője neves lenne. Egy-egy ilyenbe belebotlasz és egy életre a rabja leszel!

Minden gyűjtőnek van egy mániája, van, aki autókról gyűjt képeket, van, aki a II. Világháborúról vagy gyerekekről korabeli fürdőruhában. Én a furáképeket szeretem, a rendhagyó dolgokat, amiktől feláll az ember hátán a szőr. Nem gyereket Halloween kosztümben, vagy cirkuszi mutatványosokat, hanem az olyan képeket, amelyeken valami nem stimmel. Ránézel kétszer, háromszor és még mindig nem vagy biztos benne, hogy jól látod-e, azután álmaidban visszatérnek az alakok. Fotókat, amelyek a folyton figyelnek, hatalmukba kerítenek.

Ilyen képeket kerestem első regényemhez, amelynek történetét több mint húsz hasonló kép fűzte, kerekítette. Amióta megjelent a könyv folyamatosan kapom a leveleket olvasóktól, hogy rosszat álmodnak, és kérdeznek egyes képekről (*mint pl: Az a pasi a képen, akinek arcot festettek hátul a fejére, mi van vele?*).

Ezek a képek névtelenek, régóta elvesztették gazdájukat, otthonukat, nem tudok róluk többet, mint az olvasóim. Csak annyit tudok, hogy jól megijesztenek engem is! Minden fotó egy nyughatatlan rejtély – én így szeretem őket.

Íme kilenc a kedvenc képeim közül, remélem titeket is megrettent! Szép álmokat!

Forrás: 9 Creepy Photos That Appear In 'Miss Peregrine's Home for Peculiar Children'. Huffington Post – Posted: 10/13/11 10:39 AM ET Képek: Robert E. Jackson URL: <http://goo.gl/eqNxxk>

**„Ilyen érdekes könyv még az életben nem került
a kezembe.”**

**(Beszélgetés Gálvölgyi Judit műfordítóval
Ransom Riggs Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei
című könyvéről)**

GÁLVÖLGYI JUDITNAK TÖBB TÍZEZER OLDALNYI fordítása jelent már meg. Pályafutását hajdanán science fiction művekkel kezdte a „Galaktika” című folyóiratban és a Móra Kiadónál, még Kuczka Péter főszerkesztősége idején. Színésznőnek készült, műfordító lett. Édesapja, Rodolfo, a 20. század egyik leghíresebb bűvésze, a legnagyobb magyar mágus volt. Judit gyakran álmodik vele, és jelen időben szereti. Mindig ő volt az ideálja. Úgy gondolta, az a jó férfi, aki a színpadon is jó. Rodolfo lányából a színész, Gálvölgyi János felesége lett. Két gyermeke és három unokája van. Nincs főnöke, nincs beosztottja. Szabad ember. Szenvedélyesen szereti a munkáját.

Szívesen vállaltad el egy elsőkötetes szerző könyvének a fordítását?

Megtisztelő volt számomra a felkérés. Azért is, mert régóta baráti kapcsolatban állunk Kocsis András Sándorral, a Kossuth Kiadó elnöke-vezérigazgatójával, és nem véletlen, hogy őt kértem meg arra, hogy édesapámról, Rodolfóról, portrészobrot készítsen születésének 100. évfordulója alkalmából.

Mikor vetted kézbe az eredeti könyvet?

Először elektronikus formában kaptam meg, így kezdtem el olvasni, de nem sokkal később megérkezett az Amerikában idén júniusban megjelent könyv is. Bevallom, nem igazán szeretek képernyőn könyvet olvasni, mert nekem a könyvhöz a mai napig hozzátartozik a papír, az illata, a tapintása, az, hogy kézbe vehetem.

Tudtad, hogy az Egyesült Államokban azonnal a sikerlisták élére került és ma is ott áll?

Hallottam róla, de ez nem befolyásolt semmiben. Először az egész könyvet elolvastam, majd lektori jelentést írtam róla, és abban már megfogalmaztam, hogy ilyen érdekes könyv még az életben nem került a kezembe. A műfaja meghatározhatatlan. Rengeteg csavar, ötlet van benne, és a kiindulási alapját régi fényképek adják. A fényképek több személy – többek között a szerző – gyűjteményéből származnak, és egészen káprázatos, hogy ezekből az egymással össze nem függő, különböző helyekről, különböző korokból előkerült fényképekből egybefüggő, egészen fantasztikus történet született.

Az, hogy a könyv szerzője korábban filmforgatókönyveket, szinopszisokat írt, alapvetően befolyásolhatta a könyv stílusát? A leírások annyira filmszerűek, plasztikusak, a szereplők annyira hús-vér figurák, hogy olvasás közben filmszerűen peregnek le az olvasó előtt a jelenetek. Nem véletlen, hogy több nagy filmstúdió is versengett a regény megfilmesítési jogért, amelyek közül végül a 20th Century Fox nyerte el a lehetőséget.

Igen, a könyv egyértelműen filmre kívánczik. De, tudva azt, hogy a szerző amerikai, nem lep meg. Mert azt tapasztalom, hogy az amerikai szerzők többségénél az írás közben a tudatuk mélyén ott motoszkál a gondolat, hogy de jó lenne ebből filmet csinálni. Az egyik kedvenc munkámat, Audrey Niffenegger *Az időutazó felesége* című könyvét, amely több kiadást is megélt, több kiadónál is azért fordították le magyarra, mert tudták, hogy film készül belőle. Megjegyzem, nekem a film korántsem nem jelentett olyan nagy élményt, mint a könyv, de ettől még nagy siker lett. A *Vándorsólyom kisaszszony különleges gyermekei*s tálcán kínálja a megfilmesítést, mert ahogyan említetted, rendkívül plasztikusak a helyszínek a figurák, és nagyon életszerűek a történetek.

Ha a munkádról beszélsz, mindig hangsúlyozod: műfordítóként nagyon fontos számodra, hogy mindig, mindenkor megpróbáld visszaadni az eredeti könyv stílusát. Mit kell tudni ehhez?

Azt, hogy például ennek a könyvnek egészen különleges, egyedi stílusa van. A szereplők különböző korokból, helyekről származnak, különböző iskolázottságúak, életkorúak, más világokból származnak, és a szerző kiválóan tudja őket beszéltetni. Erre nem minden író képes, de Ransom Riggs a kivételek közé tartozik, csakúgy, mint Jackie Collins, akinek tizenhat könyvét fordítottam le. A magyarral ellentétben, az angol sokféleképpen beszélhető, és a beszéd stílusából, akár csak hallás után is meg lehet állapítani, hogy az adott személy honnan származik, mennyire művelt, mennyire iskolázott. Nos, nekem ezeket a sokszínű nyelvi fordulatok kellett hitelesen visszaadnom. Engem a színház mindig érdekelt – érthető okból mostanság is –, és úgy szoktam prózát fordítani, hogy szeretem hangosan is kimondani a mondatokat, hogy vajon jól hangzik-e. Ennél a könyvnél az volt a nagy kihívás, hogy megpróbáljam másként, nagyon másként beszéltetni a különböző szereplőket. Remélem sikerült.

A világhálón egyre több olyan recenzióban az olvasható, hogy íme, itt az újabb Harry Potter könyv, íme, itt az új világsiker. Egyetértesz ezzel?

A világsikerrel igen, de egyébként szerintem ez egészen más könyv.

Akkor mi lehet az alapja ennek az összehasonlításnak?

Mert abban a könyvsorozatban is vannak, úgymond, természetfölötti lények, életveszélyes kalandok, de Ransom Riggs története egészen más. A Harry Potterben is alapvető téma a másság, ebben is, sőt a főszereplő szempontjából sokszorosan az.

Te is milyen titokzatosan fogalmazol.

Mert nem szeretném az első találkozás élményétől megfosztani az olvasókat. Az angoloknál nagy hagyománya van a felnőtteknek is szóló groteszk humorral megfűszerezett fantasztikus ifjúsági irodalomnak, de ez a könyv egészen más világ. Az én szívem csücske Tolkien *A Gyűrűk Ura* című könyve, amelyet 1969-ben, Londonban adtak a kezembe, halálosan beleszerettem, és igazából miatta lettem műfordító. Igaz, kezdőként még nem kaphattam meg ekkora munkát, de a „kollégára”, Göncz Árpádra, aki a könyvet jegyzi, igazán büszke vagyok. Tolkienre visszatérve, ő egy másik világot teremtett, ami már akkor is jobban tetszett, mint az, amelyikben éltem. Mert abban a világban is van barátság, szeretet, összetartozás, borzalom, de igazság is – ellentétben a mi valós világunkkal, ahol egyre kevésbé győz az igazság.

Ez kissé kesernyésen hangzik.

Vállalom, bár később fordítóként már én jegyeztem Tolkien *A szilmarilok* című könyvét, amely *A Gyűrűk Urán* az előzményeit meséli el.

Most pedig azt állítod, hogy Ransom Riggs egészen új műfajt teremtett?

Nem tudom, csak azt, hogy nem mese, nem science fiction, de erőteljesen misztikus, és hogy az eddigi műfajok egyikébe sem sorolható be. A Harry Potterben fantasztikus lények harcolnak egymás ellen, de azok sokkal inkább meseszerűek. A *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* jellemrajzokban, helyszínekben sokkal közelebb áll a valósághoz. A nem hétköznapi figurák a maguk módján hús-vér emberek, plasztikus jellemvonásokkal, hétköznapi szokásokkal. Van benne összetartás, szeretet, szolidaritás, sokféle küzdelem, és a vége annyira nyitott, annyi kérdést vett fel, hogy a folytatása nem kétséges.

Annyit azért elárulhatunk a történetből, hogy különleges adottságú gyerekek szerepelnek benne, és a szerző kitűnően ábrázolja az átlagostól, a megszokottól eltérő karaktereket.

Ez sem véletlen, hiszen a szerző, Ransom Riggs is olyan iskolába járt, ahol különleges képességű gyermekekkel foglalkoztak.

Az lenne az ideális, ha mindenhol működne ilyen iskolák, ahol arra fektetnék a hangsúlyt, hogy az eltérő adottságú, képességű gyerekek toleránsak legyenek egymás iránt, és megértsék egymást. Nem a zseniképzőkre gondolok – bár ilyenre is szükség van –, hanem arra, hogy minden gyermek, az is, aki másként tér el az átlagtól, megérdemelné, hogy az egyéni képességeire figyeljenek oda. Az iskolarendszerünknek az a baja, hogy a gyerekeknek, a szülőknek, a tanároknak egyaránt a sikertelenséget nyújtja. Ha arra fókuszálnának, és ebben a könyvben sok utalás van rá, hogy azt erősítsék bennük, amiben a legkiválóbbak, hogy élni tudjanak, és mások hasznára is válhassanak a képességeikkel, akkor a világ is boldogabbá válhatna.

A régi fényképek kulcsszerepet játszanak a történetben. Amikor elolvastad és lefordítottad a könyvet, kedvet, vágyat éreztél arra, hogy előásd a polcok mélyéről a saját régi családi fényképeidet?

Sajnos nagyon sok régi holmim elveszett. Az előző lakásunkban tűz volt, és rengeteg minden elégett nyomtalanul. A mostani lakásuk az úttestnél mélyebben fekszik, szivattyúval kell a szennyvizet felnyomni, így a pincénk többször elázott, és éppen költözős időszak volt, amikor a tárgyak, az emlékek másik fele a vízben semmisült meg. Többek között édesapám legutolsó fényképei. Akkor nagyon kiborultam, sírtam, aztán rájöttem: nem fontos a tárgyakhoz ragaszkodni. Vannak, amelyek túlélnek az embert, és vannak, amelyek nem. Az emlékek megmaradnak.

Érdekes, hogy bár ez a könyv régi fényképekből építkezik, de a főhősről nincs fénykép benne. Azt tudjuk csak róla, hogy 16 éves amerikai és fiú.

Szerintem a főhős maga az író.

Igazad van, és a főhőst a könyv végén, az utolsó mondatok előtti pillanatban lefényképezik, mondván, talán ez lesz egy új fotóalbum első darabja...

És a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei folytatásának, amely várhatóan 2013-ben fog megjelenni.

Én már most készen állok a fordítására.

*Forrás: László Ágnes riportja
2011. október 27., 8:04*

[A könyv folytatása:

Üresek városa. Kossuth Kiadó Zrt. 2014 (április). ISBN 978-963-097-884-2]

Ismertető: Tíz különleges gyerek és egy különleges madár menekül három evezős csónakon 1940. szeptember 4-én Cairnholm apró szigetéről a walesi szárazföld felé, amikor csatahajók bukkannak fel a láthatáron. Csak hogy a gyerekek nem háború elől, hanem a hétköznapi emberek által elképzelni sem tudott szörnyek, az üresrédek elől szeretnének biztonságot találni egy újabb (vagy régebbi) időhurokban, ahol ugyanazt a napot kell megélniük az idők végezetéig, de nem fenyegeti őket sem öregség, sem betegség, sem ellenség. Gondviselőjük, oltalmazójuk, az alakváltó Vándorsólyom kisasszony a szörnyek elől menekülve madáralakot öltött, szárnya megsérült, így se repülni, se újra emberi alakot öltetni nem képes. Ha sürgősen nem segít rajta egy hozzá hasonló, a különleges képességekkel megáldott/megvert gyerekeket oltalmazó madár-asszony, soha többé nem válhat emberré. Ifjú véencei mindent megtesznek érte, ám a háború sújtotta brit földön nemcsak német katonák, de vérszomjas lidércek és üresrédek is nyüzsögnek.

* * *

Exkluzív interjú a szerzővel!

(Exkluzív interjú Ransom Riggszel a *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* könyv szerzőjével)

*„Nem volt semmi különleges képességem,
nem tudtam lebegni a föld felett,
se tüzet gyújtani a kezemmel, sajnos!”*

RANSOM RIGGS 32 ÉVES, MARYLANDBEN SZÜLETETT, de Floridában nőtt fel, akárcsak a regény főhőse, Jacob. Jacobbal ellentétben Riggsnek sok barátja volt, bár ugyancsak elég furák, hiszen a Pineview School for the Giftedbe, azaz a tehetséges gyerekek számáralétrehozott iskolába járt. A Dél-karolinai Egyetem film és televízió szakán végzett, több díjnyertes rövidfilm-forgatókönyvet is írt. Jelenleg Los Angelesben él, újságíróként dolgozik. Szenvedélyesen gyűjti a régi fényképeket, gyűjteménye csaknem 2000 felvételt tartalmaz.

A *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* (Miss Peregrine's Home for Peculiar Children) az első regénye, 2011 júniusában jelent meg az Egyesült Államokban és rövid időn belül a sikerlisták élére került. Eddig 27 országnak adták el a kiadási jogokat és több folyamatban lévő tárgyalásuk van. Több nagy filmstúdió is versengett a regény megfilmesítési jogáért, melyek közül végül a 20th Century Fox nyerte el a lehetőséget.

Magyarországról keresem. Ön ismeri ezt az országot? Tud valamit ró-lunk?

Remek dolgokat hallottam Budapestről, és már régóta tervezek egy köruta-zást Magyarországra, Lengyelországba és Csehországba. Remélem, hogy néhány éven belül meg is tudom valósítani! Sajnos nagyon keveset tudok Magyarországról, de lelkesen tanulok! Mielőtt ellátogatok valahova, minden útikönyvet és információt elolvasok az országról, úgyhogy mire megérke-zem, két lábon járó enciklopédia vagyok.

Jelent az valami plusz örömet, elégedettséget Önnek, hogy egy tízmilliós, keletközép-európai országban is nagy izgalommal várják könyvének ma-gyar nyelvű kiadását?

Csodálatos érzés és egyben nagyon furcsa is – de csodálatos! Még mindig próbálok hozzászokni a gondolathoz, hogy a feleségemen és néhány közeli barátón kívül, mások is olvassák a könyvemet. A Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei néhány hónapja jelent csak meg Amerikában, addig senki nem ismerte a nevemet. Nagyon furcsa érzés!

Volt-e az Ön ősei között valaki, aki a világnak erről a tájékáról, akár csak Lengyelországból származott?

A feleségem nagyszülei Łódź-ból származnak és a háborút a gettóban élték túl.

Önt azok a régi fényképek ihlették meg a könyv megírására, amelyeket részben saját maga gyűjtött, részben mások gyűjteményében bukkant rá-juk. Volt valami ismerete arról, hogy ezek a fényképek mikor és hol készül-hettek? Ha nem, akkor a történet egyik vezérfonalát miért Lengyelországból indítja?

A képek valószínűleg Amerikában, valamikor a 19. század második felétől az 1940-es évekig tartó időszakban készülhettek. Engem főképp azok a rejtélyes képek vonzanak, amelyeknek nincs történelmi hátterük. Ezek köré könnyen tudok történetet formálni, és úgy tenni, mintha bárhol és bár-mely korból származhatnának.

A feleségem nagyszülei Lengyelországban vészelték át a háborút, az ő szomorú történetük inspirált. Meséltek azokról az időkről, és ez folyamato-san foglalkoztat, ezért is került Lengyelország a történet középpontjába. A főszereplő, Jacob nagypapáját is a feleségem nagypapájáról neveztem el, mindkettőjüket Abrahamnek hívják.

Mikor kezdett érdeklődni a II. világháború vérzivataros eseményei iránt és miért?

Azt hiszem, nem lehet megérteni a modern világot a II. világháború ismerete nélkül. Annyira meghatározza a mai világunkat, emléke máig kísért, főleg Európában. Mindig, amikor azt hinném, hogy már mindent tudok a II. világháborúról, hallok valami újat, egy megdöbbentő részletet *(az esetek nagy részében hihetetlen szörnyűséget)*. A túlélők tapasztalatai éles ellentétben állnak a mai nyugati emberek élettapasztalataival. Azt hiszem, aki nem élte meg ezt a háborút, talán igazán sosem értheti meg, érezheti át ezeket a történeteket.

Milyen adottságaira, képességeire figyeltek fel a szülei, hogy olyan iskolába írátták be, ahová a különleges képességű gyerekek jártak?

Nem volt semmi különleges képességem, nem tudtam lebegni a föld felett, se tüzet gyújtani a kezemmel, sajnos! A felvételi követelmény annyi volt, hogy meghatározott IQ felett kellett lenni. A legtöbben kimagaslóan jók voltak matekból és tudományos tárgyakból. Én egyáltalán nem. Rettenetes jegyeim voltak egészen 11-12 éves koromig, amikor felfedeztem, hogy elég jó vagyok az olvasásban és remekül le tudom írni, hogy mit gondolok a könyvekről. Ez megmentett a suliban!

Amikor elhatározta, hogy megírja ezt a könyvet, teljes egészében a fejében volt a történet és annak végkimenetele, vagy írás közben engedte, hogy a szereplők önálló életet éljenek és vezessék a kezét? Tudatosan úgy fejezte be, hogy mindenki a „körmét rágja le”, hogy végre a folytatást is olvashassa?

Amikor először leültem a könyvet megírni, csak a lendület vitt. De ebből egy elég rossz regény született, úgyhogy eldobtam és újrakezdttem. Arra gondoltam, hogy jobban tettem volna, ha egy kicsit kitalálom előre a történetet, megspóroltam volna félévnyi munkát magamnak. Bár ki tudja, lehet, hogy szükségem volt arra, hogy megírjam a rossz változatot, hogy tudjam, mi a jó. Néha így működnek a dolgok.

Úgy hallottam, hogy már dolgozik a könyv folytatásán. Mikorra számíthatunk a megjelenésére?

2013!

A könyv megfilmesítésekor lesznek-e kikötései?

Egyelőre nem nagyon foglalkozom a filmmel. Ha kiderül, ki fogja rendezni, tőle függ majd, hogy szeretne-e bevonni a munkába, vagy sem. Nem tehetek mást, mint hogy megbízom a készítőben.

A forgatókönyvet Ön írja? Van már elképzelése arról, hogy kiket látna szívesen a főszereplők megformálásában?

Ami a forgatókönyvet illeti, úgy döntöttem, hogy most inkább megírom a könyv második részét, úgyhogy nem dolgozom rajta.

A könyv sikere megváltoztatta az életét?

Folyamatosan változtatja az életemet, még ma is. Ami talán a legnagyobb és legfontosabb felismerés, hogy most már biztos vagyok abban, hogy mit szeretnék csinálni a következő években: regényeket írni! Előtte nem tudtam eldönteni, hogy forgatókönyveken szeretnék dolgozni, vagy inkább filmet készíteni, vagy épp ismeretterjesztő könyveket írni, mint a Sherlock Holmes Kézikönyv, amely az első könyvem volt. Most minden sokkal egyszerűbb!

Ha most újév éjszakája lenne, amikor mindenki fogadalmat tesz, vagy kíván magának valamit, akkor Ön mit kívánna?

Amerikában is szokás kívánni! Azt hiszem az a szabály, hogy ha elmondod a kívánságodat másnak, akkor nem valósul meg. Úgyhogy nem kürtölöm világgá – legyen elég annyi, hogy most jól érzem magam a bőrömben és hasonlókat kívánnék magamnak a jövő évre is.

Köszönjük, hogy válaszolt a kérdéseinkre és szívesen beszámolunk a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei (Miss Peregrine's Home for Peculiar Children) sikereiről Magyarországon.

Nagyon kíváncsi vagyok, és várom a jó híreket!

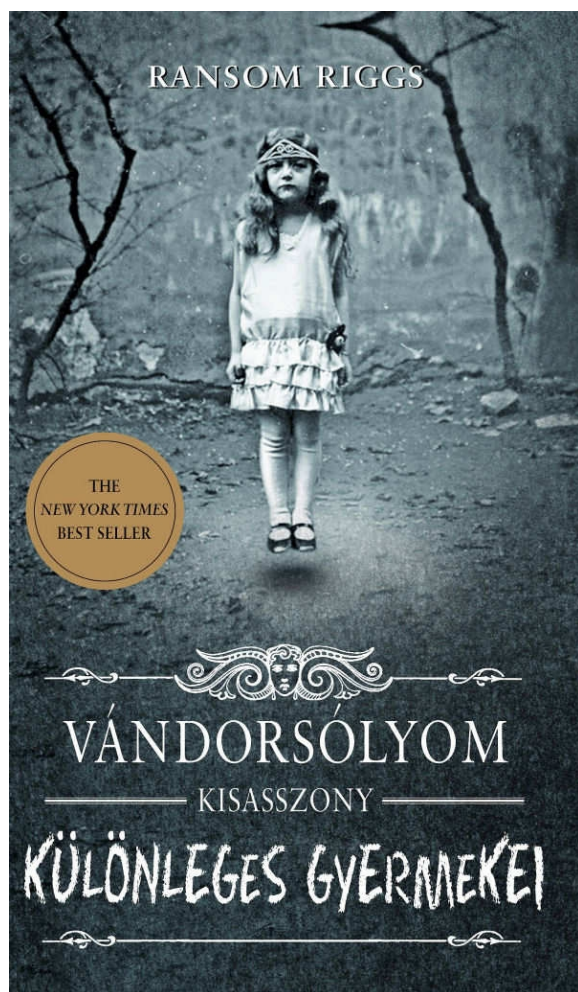
*Forrás: László Ágnes riportja
2011. november 4., 10:28*

* * *

Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei

(Könyvajánló)

*Egy rejtélyes sziget,
egy elhagyott árvaház.
Egy izgalmas és megindító történet.*

HAJDANÁBAN EGY SZIGETEN, A VILÁG TÚLSÓ felén igen különös gyerekek éltek. Mind együtt egy nagy, öreg házban, egy elvarázsolt helyen, ahol senki sem lelhetett rájuk. Nem olyanok voltak, mint más emberek. Káprázatos dolgokra voltak képesek.

És mindre vigyázott egy bölcs, vén madár...

Egy családi tragédia után a tizenhat esztendőes Jacob egy távoli, Wales partjainál lévő szigetre kerül, ahol felfedezi Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekek számára alapított otthonának omladozó romjait. Ahogy Jacob végigjárja az elhagyott hálótermeket és folyosókat, rájön, hogy az itt rejtegetett árvák többek voltak különösnél. Talán veszélyesek. Lehet, hogy jó okból zárták őket el egy kietlen szigeten. És valamiképpen – legyen ez bármilyen valószínűtlen is – talán még mindig élnek.

A *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* nyugtalanító, réges-régi fényképekkel illusztrált regénye élvezetes olvasmány mindazoknak, akik kedvelik a meghökkentő történeteket és a hátborzongató kalandokat.

A fiatal szerző könyve 2011 júniusában jelent meg és röpké két hónap alatt a sikerlisták élére került.

A könyv különös hangulatú világa az író saját rendezésű videóajánlójával:

<http://youtu.be/VjqA26GsBps>

* * *

Olvasói vélemény

AZON SZERENCSEKÉSEK EGYIKE vagyok, aki a múltkori könyvesblogger találkozó után magukénak tudhattak egyet a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei kötetek közül. Kicsit megkésve ugyan, de leírom véleményemet a könyvről, ami bekerült a legkedveltebb és valószínűleg a jövőben a legtöbbet forgatott könyveim közé.

A rövidebb „halmazzal” kezdeném, ami a negatívumokat tartalmazza, vagyis csak egyet. Valaki orvul kitépte az utolsó lapokat a könyv hátuljából! Vagy a nyomtatásnál történhetett valami, nem is tudom, de a történet egyértelműen sikít a folytatásért, és nem tudom, hogyan fogom kibírni a következő könyv megjelenéséig. Ennyi negatívumot tudok csak megemlíteni, mert tényleg nem találtam benne semmi hibát.

A történet egyszerre lenyűgöző és hátborzongató, jól fel van építve a sztori, a képek magukért beszélnek, és most már értem, hogy a sok különböző fotóból hogyan lett egy kerek történet. Az írónak végig sikerül fenntartani az olvasóban a kíváncsiságot, és soha nem azt kapjuk a következő oldalon, amire számítottunk. A képváltások olyan gyorsak, hogy még feleszmélni sincs időnk, de már egy vicces jelenetből belecsöppentünk egy „akció” kellős közepébe. A leírások részletesek, de nem unalmasak – nekem a legtöbb könyvvel az a problémám, hogy az író nem tudja, mennyit kell megmutatni a saját maga által megteremtett világból és mennyit kell az olvasó fantáziájára bízni –, Mr. Riggs csak annyi információt oszt meg velünk, ami feltétlenül szükséges ahhoz, hogy ne veszítsük el a fonalat a következő lapokon, de a feszültségünk megmaradjon.

A karakterfejlődés szépen végigvezethető a könyvben és reményeim szerint még a folytatásban is láthatjuk majd, ahogyan Jacob személyisége egyre jobban kibontakozik és türelmetlenül várjuk, hogyan folytatódik a közte és Emma között lévő románc.

A fordítás zseniális, Gálvölgyi Judit kitűnő munkát végzett, le a kalappal előtte.

Egy szóval egy meghatározhatatlan műfajú, de annál élvezetesebb és lebilincselőbb könyvet olvashattam el, amit nagyon szépen köszönök! :)

Türelmetlenül várom a folytatást, és persze ha lesz film – nagyon remélem, hogy megcsinálják, mert kitűnő filmalapanyag –, azt is megnézem! :)

Üdvözlettel: Banyár Szilvia

* * *

I.

A babák világában

MIKOR A BABÁI KÖZÖTT VOLT, A KIS MARY olyan világba lépett be, ahol a szülei nem veszekedtek, a szomszéd néni nem ordította vele, hogy véletlenül rálépett a virágágyására, a kislány számára csak a babái léteztek, akik a képzeletében megelevenedtek.

Volt olyan baba, mely csendes volt, halk szavú, valódi úri hölgy látszatát keltezte; míg voltak nagyszájú, cserfes babák, akikkel Mary elbeszélgethetett, olyan világot képzelhetett el, amelyet csak akart.

Egy világot, ahol nincsenek háborúk, az emberek feltétel nélkül szerethetik

egymást. A babák nem vitatkoztak, nem bombázták egymást, csak voltak a maguk sajátos tisztaságában, szépségében.

A kislány a kezébe vette az egyik babát, és nyomott egy puszit a jéghideg porcelánarcra.

– Ne aggódj, Elisa baba, hamarosan vége lesz a háborúnak, és mindannyian boldogok lehetünk egy szép, új világban! – mondta Mary, és mosolyogva simogatni kezdte a babája haját.

Pár nappal később bombázás érte a körzetet, ahol a kislány élt. Emlékét csak egy viharvert porcelánbaba őrizte meg, mely ott feküdt a házak romjai között.

Forrás: Kugelman Edit

2011. november 19., 14:50

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1905 - Képszám: 14676

* * *

II.

Az első fotó

EMLÉKEZETT A KÉPRE. Beállították, mint valami marionett bábút, ő pedig hiába hisztizett, végül az ő akaratuk érvényesült. Szülei, a grófság címének birtokosai megadták mindennek a módját. Ám azt egy percre sem vették észre, hogy ő, Leopold üres tekintettel tűri a megaláztatást. Erről szólt egész gyerekkora. Pedig, ha csak egy percet is áldoztak volna életükből a gyermekükre, észrevehették volna. Ha...

Forrás: Máté Brigitta

2011. november 20., 10:43

Fotó: Fortepan / 1900 - képszám: 13569

* * *

III.

Nyugdijasok

TE – TE JÓ ÉG! Ez mikor készült? – nevetett fel Böbe.

– Oh, hát ez nagyon régen. – komolyodott el Zsófia.

Tisztán látszott az arcán, ahogy megszállják az emlékek, és elkalandozik a távoli múltba.

– Istenem, milyen hihetetlen, hogy ezek is mi voltunk!

Böbe hangja, visszarántotta a távolból, cinkos mosoly ült ki az arcára.

– Ez a Balatonnál készült.

– magyarázta. – Miután Lajos, az első férjem eljegyzett. Látod ott a gyűrű az ujjamon – mutatott a képre.

– Tényleg! Micsoda gyűrű!

– Igen, a Lajos jó családból való volt, nagyon drága gyűrű volt. – kacagott.

– Nahát, manapság már

nem osztogatnak nekünk ilyen gyűrűt... – sóhajtozott a másik.

– Hát nem, lejárt már a mi időnk. Öregek vagyunk mi már ehhez. De különben is, mire mennénk vele?

– Igaz ami igaz. Na mutasd a következőt!

Az otthon ápolója az ajtóból figyelte a trécselő öregasszonyokat, épp vacsorához akarta hívni őket, de végül úgy döntött nem zavarja meg a kislányos csevejt, kifordult és a következő ajtó felé menetelve csak annyit dunyogott vigyorogva az orra alatt:

– Ezek tényleg a második gyermekkorukat élik...

Forrás: Sallai Jutka

2011. november 20., 19:36

Fotó: Fortepan / 1901 - képszám: 09317

* * *

IV.

Madárdal

EGÉSZEN ENYHE IDŐ VOLT AZ IDŐSZAKHOZ KÉPEST, de azért téli kabátba bújtak. Amikor odaértek, megálltak kicsit, beszívták a sült gesztenye illatát és csodálták a lélegzetállító látványt. Gyönyörű a temető ilyenkor, a halottak napján. Aztán kézenfogva nekivágtak az ösvénynek, anya és kislánya.

Hagyomány volt már ez náluk, ilyenkor felkerekedtek és meglátogatták halott felmenőik sírját, ahogyan az is, hogy végignézték a gyereksírokat, és kiválasztottak egyet, melyet senki sem látogatott és ajándékot hagytak. Hogy valaki mégiscsak megemlékezzen.

Idén különleges ajándékot hoztak. A kislány kezében lévő ékszer tartó dobozka rejtette a kincset, a kis zebzapinty tetemét. Pár napja pusztult el szegény madár, és hogy a gyermek bánata enyhüljön, méltó búcsút akartak tőle venni.

Nézelődtek egy ideig a sírok közt, vigyázva arra, nehogy rálépjenek valamelyik apró buckára, míg észrevették a félig összetört kőből készült sírt. Lehangelő állapota elárulta, évek óta nem gondozza senki.

– Anya! Nézd csak, kép is van!

– Várj, megvilágítom, egy gyertyával.

Közelebb hajoltak mindketten, és megvizsgálták a képet a táncoló gyertyafénynél. Egy szomorúszemű kisfiú és egy kalitkába zárt kismadár volt a képen. Nem lehetett több egy évesnél. Alatta felirat: Takáts Bandika 1919-1920.

– Nahát, madárkája is van! – lepődött meg a kislány.

– Szerintem megtaláltuk Picur helyét. – mosolyodott el az anyuka.

– Igen, szerintem is! Biztos szerette a madarakat ez a kisfiú!

Odaállítottak egy gyertyát, majd a kislány odahelyezte a dobozt a fejrészhez, gondosan ügyelve az arányokra.

– Elmeséled a történetét? – fordult az anyjához.

Az anyuka bólintott, majd belekezdett a történetbe:

– Volt egyszer egy házaspár, a Takátsék, akik már nagyon szerettek volna gyereket, úgyhogy nagyon boldogok voltak, amikor megtudták szülők lesznek. Megszületett a kisfiú, el is nevezték Andrásnak, anyai nagyapja után, de ők csak Bandikának hívták. Eleinte úgy tűnt minden rendben van, de mire fél éves lett, már sejtették, Bandika nagyon beteg. Nem tudták pontosan mi a baja, de az orvos nem sok jóval bízta a szülőket, látva, hogy a kisfiú nagyon sokat betegeskedik fiatal kora ellenére. Anyukája mindig szeretettel ápolta, úgy ahogy csak egy anya tudja ápolni, beteg kisbabáját. Ilyenkor sokat sírt Bandika, és nagyon nehéz volt megnyugtatni. Egyszer egy madárka szállt az ablakba és dalolása felkeltette a baba figyelmét, elfeledtette vele fájdalmait és szenvedését. Két nappal később, az apukája egy kismadarat vett ajándékba neki, pici kis kalitkában. Attól a naptól kezdve

Bandika sokat mosolygott, pedig egyre csak gyengült az állapota. Amikor egy éves lett, szülei fotográfust hívtak, hogy megünnepeljék, csinos matróz-
inget adtak rá, és nem maradhatott le a fényképről Bandika egyetlen örö-
me, a madárka sem. Pár héttel később sajnos a kisfiú meghalt, a madárka
pedig soha többé nem dalolt senkinek. – fejezte be a történetet.

– Hát ez szomorú. És a szülei sírtak? – merengett el a kislány.

– Igen, biztosan sokáig sírtak.

– Tényleg ez lesz a legjobb hely Picurnak, majd felvidítja Bandikát – álla-
pította meg határozottan.

– Egyetértek! Búcsúzzunk el tőlük, és menjünk.

– Rendben. Kaphatok sült gesztenyét?

– Kaphatsz.

– Szia Picur! Szia Bandika! Vigyázzatok egymásra! – megsimogatta a kis
dobozt. – Azért hiányozni fog Picur. – tette hozzá, majd felpattant.

– Tudom! Nekem is. De itt jó helyen lesz! – nyugtázta az anyuka.

– Igen. Na menjünk gesztenyézni! – kézenfogta anyját, majd sietős lép-
tekkkel nekivágott a visszaútnak. Gondolatai már a finom csemege körül fo-
rogtak és a szomorú tegnap helyét, a reményteli holnap töltötte be kis lel-
kében.

Forrás: Sallai Jutka

2011. november 20., 19:38

Fotó: Fortepan / 1900 - képszám: 13569

* * *

V.

Lelassuló idő

LELASSULÓ IDŐ. LELASSULÓ GONDOLATOK.

Az aszfalt repedéseiben áll a víz, a feltámadó szél apró redőket húz az előtte tátongó hatalmas tócsán.

Mintha sejtené előre, mégis kisimulnak vonásai az arcán koppanó esőcseppek alatt.

Kicsit szomorú, de mást már nem érez.

Aztán vége.

Léptei elszakadnak a földtől, ólmos, sírós ég felé lebeg, arra várva, hogy Isten feloldja egy valóban elviselhetetlen teher alól.

... „*Hadd menjek Istenem, mindig feléd*”...

Bumm.

Hatalmas puffanással terül el, arca a tócsában.

Hirtelen viszonylagos béke ereszkedik a tompa zajok bágyadt kongása fölé.

Kop... Kop.

Az eső fáradhatatlan.

És az élet megy tovább.

Pedig egy lánynak megszakadt a szíve.

Mikor rátalálnak, még nem tudják, hogy már régen halott.

Kiveszett belőle már minden emberi érzés...

Forrás: Köhler Judit

2011. november 20., 21:03

Fotó: Fortepan / 1901 - képszám: 09317

* * *

VI.

Kedvesem

KEDVESEM...

Mert bárhogya is lehetett volna – ezer út volt előtted, s mögöttem; ezer út a csillagköves messzi-messzi közel s távolban.

De a szívem Rád – s Veled az előttünk álló útra mutatott, oly egyértelműen, mint az égre tenyerelt csillagok mutatják az évek millióit.

El nem veszíthetlek – lábad nyomán életem virul, s a Tied, a fény, az a bizonyos, oda, a csillagköves messzi távolba fut.

Kedvesem...

Járj előttem, ujjaiddal formázd a végtelent, s a lépteiddel keltett szív-örvényben – dúdolgat altatódal, s örök szerelmet, mint Hozzád tartozó.

Úgy, mint egy igazi életben, apró darabokból kirakva az idő – s már nem csak a szavakat osztva meg; hanem ételt s ágyat – álmodni s szeretkezni.

Ne rám figyelj, gyönyörű vagy, ha nem nézel ide, csak figyelsz... egy másik dimenziót.

Kedvesem...

Komolyan akarok játszani, fényleni akarok a szemedben, titokban fényleni, egy időre csillaggá lenni, majd csillagporrá omlani az érintésed alatt.

Nem szólni akarok hozzád – érinteni akarlak; de ha az érintéshez nem marad más eszközöm csak a szavak, akkor sutogok majd szép, elringató imádságot köszönetképp – hogy megtörténhetett a csoda.

S ha testemben a csont nem emel fel már – mégis, Benned boldog, s teljes vagyok.

Kedvesem...

Forrás: Köhler Judit

2011. november 20., 21:05

Fotó: Fortepan / Pethő Tibor / 1900 - képszám: 15701

* * *

VII.

Fényképbe zárva

EZ ÉN VAGYOK. 5 HÓNAPJA A PARKBAN sétáltam, és egy kedves fiatalember megállított, hogy lefényképezzen. Boldog öregkor címmel készít egy kis írásművet, pályázatra, azt mondta, képeket és történeteket gyűjt, hogy megmutassa, a boldogság nemcsak a fiataloké, nem korhoz kötött, és szeretne ezzel erőt adni mindenkinek, hogy érdemes élni, szeretni, mert az élet meghálálja nekünk.

A tiszteletpéldányt küldte postán, megköszönve, hogy segítettem neki. A 47. oldalra került a képem és rövid kis történetem, üzenetem, melyben elmeséltem, hogy 48 éve élek együtt a férjemmel, boldogok vagyunk, és soha nem veszekedtünk apróságok miatt, nagy dolgok miatt pedig nem kellett. Voltak persze rossz időszakok, hol nincsenek, de kitartottunk egymás mellett, mert tudtuk, hogy egymás iránti szeretetünkénél, majd később a gyerekek iránti szeretetnél nincsen fontosabb. Felneveltünk 3 gyereket, és a már 8 unokám és 2 dédunokám van. Sosem voltunk gazdagok, de van egy kis kertes házunk, mindig volt mit ennünk. Szeretjük az állatokat is, van négy kutya és két cica a háznál, ahol már csak ketten vagyunk. Még mindig tudunk miről beszélni. És még mindig szeretjük egymást. Azt hiszem, ennél többet nem is kívánhatnék. Mit üzenek a fiataloknak?

Talán azt, hogy bízzunk magunkban és másokban, szeressünk feltétel nélkül, és sose feledjük, mik a legfontosabb dolgok az életben. Nagy álmokat kergetünk, szeretnénk híresek, gazdagok, sikeresek lenni, és ez mind nagyon szép és jó, de ugyanilyen fontos, hogy legyen valaki, akihez hazamehetünk a nap végén, valaki, akivel megoszthatod az életedet és gondolataidat, akivel kipróbálhatod, milyen szülőnek lenni. Valaki, akit szerethetsz. Legyenek álmaink, mert kellene, de önmagukban mit sem érnek. Legyen valaki, akivel megoszthatod őket. S ha ezek az álmok nem is teljesülnek, lesz, ki megvigasztaljon. És azt hiszem, ez az, ami igazán számít.

Alatta a nevem, és dátum, semmi konkrét: Kati néni, Budapest, 1981. október 27.

Könnyeimmel küszködve csukom be a könyvet, és teszem le a borítékra, melyben érkezett.

Múlt héten temettem el a férjemet. Szívroham. Múlt hónapban a két legkisebb unokám, egyetlen leányom és vejem autóbalesetben életüket veszítették. Az egyik fiamnál pedig rákot diagnosztizáltak. Menthetetlen.

Egyedül maradtam, a családomban egyik tragédia követi a másikat.

Kinyitom újra a könyvet, és megnézem a fényképemet. 5 hónapja még boldogan mosolyogtam a fényképezőbe, hiszen valóban boldognak éreztem magam, és örültem, hogy ezt megoszthatom másokkal, erőt adhatok.

Most nekem van szükségem rá. Vajon én kitől fogok kapni?

Az emberek, akik megveszik a könyvet, mit sem fognak sejteni, egy boldog, mosolygós, idős nénit fognak látni. Arra gondolok, hogy mennyire kegyetlen dolog az idő. Megy megállíthatatlanul, és ha olykor meg is tudjuk fogni, és fényképekbe, festményekbe vagy csak

simán magunkba zárjuk, ő kíméletlenül folyik tovább. Csak az emlékek maradnak nekünk. Ezzel kell beérnünk, így hát jól tesszük, ha igyekszünk úgy élni, hogy az emlékeket tároló kis ládánkat érdemes legyen majd kinyitni, mikor szükség lesz rá. Vagy mikor önmagától nyílik ki, váratlanul. Mint most. Nézem a képet, mely most kulccsá válik és hallom, ahogy kattann a zár, nyílik a fedél és megrohannak az emlékek. Újra. Szemembe könnyek szöknek ismét, és arra gondolok, hogy a láda nem más, mint maga a szeretet. Ez az, ami erőt ad nekem. A szeretet és a boldog emlékek. Na és persze a családom, akik még itt vannak velem, mellettem. Csak ezek a dolgok számítanak. Nem élünk örökké, persze, de mikor újra meg újra szembesülünk saját halandóságunkkal, akkor a szívünk egy kicsit összeszorul és megkérdezzük magunkat, hogy ugye jól élünk? Ugy, ahogy szeretnénk? Ahogy nekünk és szeretteinknek jó?

Hamarosan eljön az én időm is. Talán álmomban, egyedül, talán úgy, hogy gyerekeim, unokáim fogják majd a kezem. És a ládám, ami legtovább fog elkísérni. A múltam, az életem, a szeretetem. Az emlékeim.

De egyelőre még itt vagyok, kezemben a könyv, és nézek egy darabka múltat, egy boldog pillanatot, egy mosolyt, egy asszonyt, aki valaha, alig 5 hónapja én voltam. Most már csak egy újabb darab emlék a ládámban. A múltam. Fényképbe zárva.

Forrás: Molnár Nikolett
2011. november 20., 22:44
Fotó: <http://goo.gl/MTZxIV>

* * *

VIII.

Álmaim napja

NAPJAIM MÁR RÉGÓTA SZÜRKÉN vánszorogtak. S ma megtörtént! Szinte hihetetlen, hogy annyi várakozás után végre célhoz értem. Már nem kell sok, ünnepezt és elismert leszek. Csak szorgalmasnak kell lennem. Igen, erre kell figyelnem, megtenni mindent, mert csak így teljesülhet a kívánságom. S lám, bátran mosolygok a kamerába ábrándos szemekkel. Kissé görcsösek még a mozdulataim, de lesz időm a gyakorlásra, hiszen nemsokára ezer fotómasina vesz körül. Így mondta a Mester, aki ma felfedezett. Östehetségem felnyitotta szemét, még csak pár fotót kell készíteni,

aztán semmi sem állíthat meg a híressé válás útján. Nem rossz ez a fürdőruhás beállítás, de ezen még a sok ruha megköti a mozdulataimat. Mestere szerint ez nem hagyhatom! A Tőle kapott gyűrűre pillantok, amely a jövő ígéretét hordozza, s igazat adok neki.

Forrás: Smausz Kolumbán Katalin

2011. november 21., 07:30

Fotó: Fortepan / 1901 - képszám: 09317

* * *

IX.

Iling-galang szól a harang

Iling és Galang mindig is tökéletes ellentétei voltak egymásnak. Ők voltak a két pólus egy akkora mágnesen mely az egész Földet közrefogta. Örök vonzásában éltek egymásnak, ki-ki folyton közeledni akart a másikhoz. Viszont ha ezt valamelyikük megtette, világunk egészét napokig tartó rengéshullámok és viharok gyötörték. Amikor az egyik szomorkodott valami miatt a másik majd kicsattant a boldogságtól. Így ment ez éveken keresztül. Semmilyen fizikális kapcsolat nem volt köztük, mégis jobban ismerték egymást mint saját magukat. Mégsem láthatták egymást, hisz pólusok voltak, amelyek ha találkoznak, megszűnnek létezni.

Iling messze a déli vidéken lakott, ahol hosszúak a naplementék és rövidek az

éjszakák. Szerette a naplementéket, mert tudta, hogy ha lemegy a Nap, akkor Galangnál éppen kel. Őt pedig mindennél jobban szerette. Egy hosszú tengerparti főveny közepén élt, egy egyszerű tengerparti házban. Barátai nem igazán voltak, sosem értették a kapcsolatot Galang és közte. Ez érthető, hisz még maga Iling sem tudta volna megmondani, hogy hogy néz ki imádottja. A nevéen, és azon a néhány szavon kívül, ami évente kétszer-háromszor Galangtól érkezik, igazán nem tudott semmit. Voltak napok, amikor nevetségesnek érezte magát emiatt és a háta közepére kívánta az egészet, de ilyenkor eszébe jutott az első szó amit Galang mondott, és újra erősnek érezte magát. Ez pedig nem volt más, mint az, hogy *ismerlek*. És Iling hitt benne, hogy egy nagyon távoli vidéken valahol él egy Galang, aki ismeri őt, és feltétel nélkül szereti, és ez bőven elég volt.

Galang messze az északi dűnéken éldegélt, ott, ahol hosszúak az éjszákák és rövidek a naplementék. Galang azonban nem szerette a naplementét, mert mindig azt juttatták eszébe, hogy milyen távol van Ilingtől. Mindig máshol aludt el, szállása a puha és sűrű fűtömeg, paplana az égi csillagtakaró volt. Szerette az éjszakákat, mert tudta, hogy valahol messze délen él egy Iling, aki talán tegnap ugyanezeket a csillagokat látta. Az is lehet, hogy észrevette már azt az apró csillagképet, amely olyan akár egy gyöngysor. Galang sokat fantáziált azon, hogy egyszer lehozza neki és a nyakába akasztja. Ezeken a napokon szörnyen magányosnak érezte magát, és legszívesebben egy szakadékba vetette volna magát. Mielőtt azonban megtehetette volna eszébe jutott, hogy ha ő meghal, akkor Ilinget is magával rántja a halálba. Ezután az eset után az ifjú nem próbálkozott többet, sőt mondhatni megváltozott. Látszólag sokkal boldogabb lett, és tömérdek barátot szerzett a környéken. Barátaival együtt húzta fel házát, és épített egy hajót is.

Aztán egy esős napon útra kelt Iling felé.

Nem sokkal indulása után dörgedelmelek lepték el az eget, elbújtak a csillagok, és megkomorodott a tenger. Tajtékozott hullámokkal próbálta Galangot a parthoz kényszeríteni, csak hogy ő hajthatatlanul szerelméért iramodott. A föld megremegett, mintha kicsúszott volna egyensúlyából. Iling hallotta az emberek sikolyát, mégsem érdekelte, hisz érezte, Galang közeleg. Annyiszor elképzelte már, és most végre valóra válik. Hamarosan megérintheti, az övé lehet. Hitt benne, hogy így lesz. Félelmét elnyomta valami édes izgalomféle, és nem tágitott mellőle, még ezek kiáltása miatt sem. Mert amíg a két pólus közeledett egymáshoz, addig a föld is mozgásban volt. Városok omlottak össze és ezrek haltak szörnyet a romok alatt. Folyókák váltak ki útjukból és változtattak irányt emberlakta vidékek felé. Majdnem *minden* elpusztult. Iling és Galang azonban boldog volt, mert a távolban végre felbukkant Galang hajója. Egyetlen villanás volt.

És vége lett.

Azok akik ismerték őket egy-egy harangtornyot építettek házaik helyén, melyek egymás irányába fordulva ugyanakkor bongtak, immár az idők végezetéig. Egy nóta is szól e regén kívül róluk:

*Iling-galang szól a harang,
boldogságom határtalan*

.

Forrás: Weigl Anna Szonja

2011. november 21., 08:46

Fotó: Robert E. Jackson

URL: <http://goo.gl/eqNxxk>

* * *

X.

Tudod, az a lány...

TUDOD, AZ A LÁNY, AKI a tükörben lakik. Nem, nem a saját tükörképem. Kislány koromban azt hittem... igen, hogy mindenki másnak egy tükörképe van, csak nekem van kettő. Aztán rájöttem hogy nem erről van szó.

Ő nem egészen olyan mint én, valamivel fiatalabb, szőke hajú, (inkább szürke, mint egy szőke lány egy fekete-fehér fényképen). Nagyon vékony. Egy időben féltem is tőle, mert

mindenhol ott van. Akkor is, ha nincs tükör a közelben. Mindenhova velem jön, érzem hogy figyel. Sose beszél.

Szomorú, és nagyon mohón tud figyelni, mintha lenne valamim, amit adhatnék neki, mintha segítséget várna, mintha el akarna venni valamit tőlem... Nagyon szép arca van. Csak valahogy törődött, fáradt. Tündér. Kísértet. Furcsa.

Nem, sose próbáltam megérinteni, de mostanában néha beszélek hozzá, azt hiszem érti. Akkor mosolyog. Tényleg kedvesen. Talán egész idő alatt azt hitte, hogy nem veszem észre, azért volt olyan szomorú? Olyan sóvár? És mintha kezdene színesedni az arca.

*Forrás: Lovranits Júlia
2011. november 21., 13:09
Fotó: Robert E. Jackson
URL: <http://goo.gl/eqNxxk>*

* * *

XI.

Lehetnél

BOKRÉTÁS HAJNAL, amely lelkesedve
Teríti szirmait széjjel a télben.

Derűs kacaj, amely lelkenedezve
Fekszik rá a messzeségre.

Hűvös alak, egy időtlen képen,
Vagy kapitány, az álmom
Azúrkék tengerében.

Minden lehetnél, és mégsem vagy más
Csak egy emlék, e foszlott téli képen.

Forrás: Weigl Anna Szonja

2011. november 21., 17:42

Fotó: Fortepan / 1902 - képszám: 13376

* * *

XII.

A sztregovai szépasszony bánata

CSENDESEK LETTEK A NAPOK itt Sztregován. Gyermekeim régen élnek már a maguk életét, az uram kaszinókban mulat. Magam sem vagyok már hamvas és fiatal. Szemeim még mosolyognak, szépséges ruháim úgy állnak még rajtam mint ifjúságom legszebb éveiben, de már mutatkozik testemen-lelkemen az idő mindent elfedő múlása. Dolgom sem végzem már oly serényen, a fehérhércseléd köpül most is vaját helyettem, szerelmes éneke messzire száll az alkonyi széllal.

Magamban ücsörgök a tornácon esténként. Elő-

veszem néha e régi képet, visszarévedek a múltba, mikor még hajamat nem fedte dér, arcomat nem csúfították ráncok milliói, frissen vasalt ruhám csak arra várt, hogy az esti táncmulatság rajzoljon rá ezernyi gyűrődést. Én voltam itt a szép Kengyelne asszony, akit körülrajongott férjura és a társaság legényeinek hada, fehér kesztyűs kezemet számtalan csók illette.

Ha most leteszem egy percre a képet és tükröt veszek kézbe, nyomát sem látom már ennek az asszonynak. Arcom fakó, hajam őszbe fordult, a régi kalap fátyla foszladozó selyem már. Kezeim már néha remegnek, lábaim már nem járják a régi táncokat. Gyermekeim, kik korábban úgy szerettek most felém sem néznek, bekebelezte őket a rohanó világ. Továbbá az egykor oly sugárzó boldogság, helyén csak szürkeség maradt. És a csendes, örökké szépséges sztregovai alkony...

Forrás: Kárpáti Annamária

2011. november 21., 19:51

Fotó: Fortepan / Zichy / 1902 - képszám: 09053

* * *

XIII.

A kislány és a víz

EGY NÉGYÉVES FORMA kislányt láttam sétálni a tóparton, ahová minden vasárnap lemegyek. Már többször figyeltem őt. Mindig körbesétálja a tavat, megáll ugyanazon az egy helyen, egy darabig illegeti magát, rázogatja szőke fürtjeit, aztán megfogja az állát és csak nézi a vizet. Most valahogy más volt...

A kislány ugyanúgy cselekedett mint máskor, de most egy idő után így szólt:

– Víz, én olyan nagyon egyedül vagyok! Pont mint a kisujjam.

Halványan elmosolyodtam. Legnagyobb meglepetésemre a víz váratlanul megszólalt:

– Kislány, szép fürtös kislány, dehogy vagy egyedül! Csak tudod, olyan sokan élünk ezen a világon, hogy nem akarjuk észrevenni azt sem, aki elmegy mellettünk.

– És miért nem, kedves víz? – kérdezte a kislány.

– Azért, mert manapság mindenki csak rohan valahová. Sietség van, jajszó és panasz. De nagy nyomorúságukban az emberek elfelejtenek körülnézni, még saját magukba sem néznek, hiszen a gondolataiktól is félnek.

– Én nem félek, kedves víz. Szeretem a gondolataimat, mert szépnek látok mindent a világon. Csak barátom nincs, akivel játszhatnék.

– Tudod mit, kislányka? Legyél hát az én barátom! Valahányszor belém nézel, mindig szépet mutatok majd neked, azt, amit látni szeretnél!

A kislány nagyon megörült. A víztükörben egy másik kislányt látott, olyasféle volt mint ő, egymás kezét fogták. Ki akarta nyújtani vékonyka karját, hogy megérintse a képet, de a víz hirtelen felkavarodott, a kép eltűnt. A víz barátságtalanul mordult az ijedt csöppségre:

– Tanuld meg egy életre kislány, hogy soha ne higgy az álmokban, ne bízz senkiben, mert az álmok és ígérek csak csalódást okoznak! Neked magadnak kell cselekedned a saját boldogulásodért, ne másoktól várd, hogy segítsenek rajtad!

Soha nem láttam a kislányt többé...

Forrás: Kárpáti Annamária

2011. november 22., 15:25

Fotó: Robert E. Jackson

URL: <http://goo.gl/eqNxxk>

* * *

XIV.

Soha vissza nem térő alkalom...

AZNAP SEM VOLT KÖNNYŰ ÉLNI. De a fenyők olyan gyönyörűek voltak, meztelen ágaikkal rendületlenül tartották az eget.

Csak nézted tétlenül, ahogy körülötted megfakulnak a nappalok. Ősz van megint, összébb húzod a kabátod, fázol, de inkább belülről. Talán nem akarod, talán nem is tudod látni a többit...

Nem baj – gondoltad még akkor is. Ha kell, csak ülsz csendesen, és várod a csodát.

Hiszen nem tudhatjuk, mikor jön el a pillanata, mikor elmúlik a fájdalom és a harag, mikor áznak és hólyagosodnak fel a

múlt szavai és vágyai, mikor üresedhetünk ki egy nyomasztó múltbéli szerelemtől...

S tudtad jól, hogy a vánszorgó percek ellenére az élet mégis úgy sikkad el, hogy mire észbe kapunk, már nem is tudjuk, merre járunk. Soha vissza nem térő alkalom...

Forrás: Köhler Judit

2011. november 22., 21:39

Fotó: Fortepan / Zichy / 1902 - képszám: 09053

* * *

XV.

Az örökség

– **K**I VAN A KÉPEN, Nagymama? – húzódott közelebb a kislány az öreg hölgyhöz. A gyertyafény szelíden pislákol, és beragyogta a fiatal lány arcát a képen, aki büszkén, ám kissé mintha zavarban lett volna, ült az asztalnál, és szeme, az objektív helyett, a kép készítőjére szegeződött. A lány előtt az asztalon egy szál rózsza hevert. Mögötte fenyvesek.

– Ez a lány, én vagyok, Klarinkám... Illetve csak voltam...

– Te, Nagymama? – kérdezte a kislány elkekedett szemekkel, és az idős hölgy ölébe te-

lepedett, hogy még jobban szemügyre vehesse a fiatal lányt.

– Igazán, te vagy az, Nagymama? – hajolt még közelebb az asztalon heverő képhez, óvatosan kezébe vette, meleg barna szemeivel méregetni kezdte, majd nagyanyjára pillantott, vissza a képre, megint nagyanyjára, megint a képre és felkiáltott. – Nagymama, de hiszen ez tényleg... ezt tényleg te vagy! Ezek a te szemeid! Tényleg te vagy az!

– Persze, hogy én! – kacagott az öreg hölgy, majd a kislány fejéhez hajolt, és mélyen beszívta haja illatát. Hátradőlt a széken, levette szemüvegét, megtörölgette szemét, majd nagyot sóhajtott. – Nehéz elhinni, hogy a vén nagyanyád is volt valaha ilyen fiatal, igaz angyalom?

– Ki készítette a képet, Nagymama? A Nagypapa? Ugye ő?

– Bizony, ő... Minden áron le akart fotózni azzal a csodamasinával, amit az apjától kért kölcsön. Nem nyughatott, amíg meg nem örökít...

– Te nem akartad, hogy lefotózzon, Nagymama?

– Nem én! Fura egy masina volt az... Meg aztán csak az előkelő népek örökítették meg magukat...

– De mégis hagyta?

– Tudod angyalom, a te öregapádnak nem igen lehetett nemet mondani... Így volt vele mindenki. Olyan ékesszóló volt, hogy még a napot is leimádkozta volna az égről, ha azt akarja, hogy setétben lehessünk.

A kislány erre hatalmasat kacagott és mind két kezével átölte nagymamája nyakát, fejét pedig szelíden a vállára hajtotta, és nagyot ásított. – Mesélj még, Nagymama!

– Miről, kincsem? Későre jár már, jobb ha...

– A Nagypapáról és rólad! A fiatal lányról a képen! Kérlek, Nagymama! Csak egy kicsit. Písz kis hideg orrát a nagyanyja nyakába fúrta.

– Na, szépen vagyunk, látom már pont olyan vagy, mint a nagyapád... Neked se tud az ember nemet mondani... Hejj, elbánsz te majd a legé-

nyekkel... Na jól van, de csak egy keveset... A kislány behunyta a szemét, és mélyet lélegzett.

Orrában még ma is érzi a konyha citrom- és a nagymama púderillatát. Hogy honnan tudom? Az a kislány, én vagyok... illetve csak voltam... Azóta is sokszor gondolkodom arra az estére, mikor először megtudtam, hogy valaha a nagymama is volt fiatal. A nagymamát is Klárának hívták, róla kaptam én is a nevemet. És az ő szíve is tele volt vágyakkal, reményekkel, szerelemmel.

A képet a nagyapám készítette. Aznap tért vissza a fővárosból, sikeres, diplomás fiatalemberként. Még ma is fülemben hallom, ahogy a nagymama reszkető hangon meséli az azután újra és újra kért történetet. Nagymama szerette a nagyapát. Tiszta és őszinte szeretettel. Egy serdülő leány ártatlan szerelmével. Éveken át várt rá, míg a nagyapám a fővárosban tanult. Hosszú-hosszú leveleket váltottak, de aztán a nagyapa többet nem írt. Helyette hazajött, együtt töltött a nagyanyámmal egy gyönyörű, mesés, feledhetetlen napot, majd bejelentette, hogy jegyese van Budapesten.

A nagyapám, miután nagyanyám darabokra tört szíve a markába hullott, másnap visszament a fővárosba, ahol egyedül rózsa az utcákat, és a Duna parton, a kandeláberek fényénél ábrándozott a nagyanyámról. A nagyanyám pedig heteken, hónapokon át siratta nagyapámat, mintha az meghalt volna. Bizony, a szívének meg is halt, de csak úgy, mint a szeretett férfi, akiért túl korán jött a nagy fekete kaszás. Mert mélyen, odabent még mindig csak őt szerette. Hónapok teltek így, tán fél év is, mire egyik reggel nagyapám részegen, egy primással és annak szívszagatóan vonyító hegedűjével állított be a faluba, a lovas kocsin egyenesen nagyanyámék házához hajtatott és ott pirkadattól kivilágos kivrattig dalolt. A nagyanyám, bármennyire is nehéz volt megállnia, nem ment az ablakhoz, bentről hallgatta, és rázkódva zokogott a gyönyörűségtől. De nagyapám megsértette a becsületét, és ezen nem tudta egykönnyen túltenni magát.

Nagyapám még hetekig a faluban volt, s üzengetett, akivel csak tudott, de nagyanyám tartotta magát. Csak esténként az ágyban ölelte magához a régi leveleket és áztatta őket könnyeivel. Nagyapámnak meg be kellett érnie a fura masinájával készült képpel.

Aznap, mikor nagyapám megelégette nagyanyám makacsságát, és elindult vissza a fővárosba, titkon nagyanyám is vonatra szállt, s este már együtt nézték a kandeláberek fényében csillogó Dunát.

A fénykép az örökségem lett. Régi papírok után keresve akadtam most rá.

Leteszem az asztalra, mellette a válási iratok hevernek, rajtuk egy sárga ragadós cetli a férjem írásával:

Hogy lehetsz ennyire makacs...

Forrás: Kovács Klaudia

2011. november 22., 21:45

Fotó: Fortepan / Zichy / 1902 - képszám: 09053

* * *

XVI.

A boldog kutya

A KUTYAKÖLYKÖT A TENGERPARTON találták. Ott nyűszített árván, elhagyottan. Megesett rajta a szívük, s bár haza nem vihették, csináltak neki egy kis kuckót, régi plédből, és minden nap lementek az öbölhöz, hogy játszhassanak vele. Nekik is kikapcsolódás volt, kiszakadhattak az elit világból és azokban a percekben csak egyszerű kisfiúk voltak.

Sajnos örömük nem tartott sokáig. Apjuk megsejthetett valamit, mert egy napon követte őket. Éktelen haragra gerjedt, s azonnal elkergette az ártatlan jószágot. Tehetetlenek voltak. Ez az emlék sokáig elkísérte őket, bár mára csak egy régi, fekete-fehér fotó maradt meg belőle.

Forrás: Máté Brigitta

2011. november 22., 21:49

Fotó: Fortepan / Zichy / 1907 - képszám: 09067

* * *

XVII.

Nézz a szemembe

SOKSZOR HALLOM, HOGY suttognak a hátam mögött. Gondolják, természetes kötelesség, a háború után éljem tovább életem... kiüresedtem. Amióta elvesztettem, kinek szívemet, és méhemből gyermeket adtam, marionettfigura lettem a család kezében. A csend itt bent mélyen, néha elér... ilyenkor lelassul a világ számomra, pár pillanat években telik, csupán egy dal jut eszembe, mely lakodalmunkon szólt, és Őrá gondolok. Ő ötlik fejembe mindig, miközben mindenki szerelmünk gyümölcsével foglalkozik...

Jön a fényképész, hallottam, Ferkó első születésnapjára. Öltöztetnének mályvába, barackszínbe, de képtelen vagyok letenni a feketét. Magába ringat ez a szín, mióta egymagam vagyok. Gyermelem halványkékben, arcán ragyogó mosoly, anyám felém tartja... a kis arcocskája, a szeme is... Rá emlékeztet.

Nézz a szemembe...

Óvatosan megcsókolom kis pihés fejét, magamba szívom babaillatát, és leülök a faragott székre. Anyám megigazítja ruhám, boldogan csicsereg unokája felé, a fényképész beállítja a gépet... a nap szikrázóan omlik a vállamra, simogatja arcomat az ablakból, akárha Ő tette ezt azon a meleg nyári napon, mikor megvallotta, hogy *mindig együtt leszünk*. Mintha most is itt lenne velem. Minden nap, minden percében, mintha el sem vitték volna tőlem. Ha lecsukom szemeim, érzem illatát, hallok nevetését, s ahogy szólít: „*Angyalom*”.

– Nézzen a kamerába, kedves asszonyom és maradjon úgy, próbálja kicsit veszteg tartani a kisbabát... így no... – a fényképész idegeskedő hangja elhal a belsőcsendemben.

Nézz a szemembe... – hallok halkan, akár egy apró, utolsó könnyű sóhaj, és felnézek. *Látlak*, ott állsz a fényképész mögött, arcodon derű, integsz nekünk. *Látom* kopott egyenruhád a szakadt foltok eltűnnek, mintha ünnep kedvért díszbe öltöztél volna. Rám nézel, mosolyogsz, *végre*, hallok, látom, s most már *tudom*, te itt vagy... A vaku villan, s mintha Isten el akarná takarni előlem a másik világot, eltűnsz egy pillanat alatt. De szememben ott marad mosolyod, fülemben ott marad mély nevetésed, szívemben ott marad szerelmed.

...nézz a szemembe.

*Forrás: Tóth Éva
2011. november 22., 23:13
Fotó: Lovranits Júlia képe*

* * *

XVIII.

Vétkek

NÉZLEK TÉGED ÉDES GYERMEK, ki már nem is vagy az, visszaemlékszem a napra, mikor születted. Hideg volt, istentelen hideg, a hó már napok óta esett, ki sem lehetett jönni a házból. Az orvos sem tudott jönni, szerencsénkre a bábaasszony a szomszédban lakott, a lovászmester hozta ide, majdhogynem az élete árán. Soha életemben nem féltem még úgy. Édesanyád mindig is törekeny asszony volt, nehezen viselte, hogy várandós, az utolsó hetekben már csak feküdni tudott. Nagyapád és én kint várakoztunk, amíg a fehérnépek a vajúdnál segítettek. Egy nap is eltelt már, mire éktelelen ordítással a világ tudtára adtad, hogy megszülettél. Nagyapád rettentően büszke volt, azt mondta Istennek hála a mi fajtánk vagy, erős és szívós. De ahogy édesanyád kebelén pihentél azt sem felejtette megjegyezni, hogy kemény kézzel kell nevelni téged, nehogy haszontalan anyámasszony katonája légy. Pontosan úgy, ahogy ő nevelt engem.

Anyámat én nem ismertem, gyermekágyi láz vitte el. Azt hiszem apám lelkének egy darabja meghalt akkoriban. Nem bántott soha, de nem is dicsért, ha jól cselekedtem. Sokat követelt, azt akarta én is jól képzett legyek,

mint a család minden férfi tagja, hogy jó családba nőüljek és egykor majd fiút nemzzek, aki továbbviszi a nevet, a vagyont. Apám a gyengédséget, az érzelmek kifejezését nőies, hasztalan dolognak tartotta, mert úgy gondolta, hogy babusgatással nem lehet embert nevelni. A legjobb iskolákban tanított, megvolt mindenem, csak a szeretet hiányzott. Ezért sokáig én sem tudtam hogy kell valakit szeretni. Egészen addig, amíg édesanyáddal nem találkoztam. Soha életemben nem szegültem ellen apámnak, de akkor szembeálltam minden akaratával. Elvettem ezt az istenáldotta teremtetést, saját kezemmel építettem neki otthont, elhalmoztam minden földi jóval, és szerettem, teljes szívemből szerettem.

Aztán mikor megszülettél sokáig haragudtam rád, mert úgy éreztem, elvetted tőlem apám minden szeretetét. Úgy éreztem benned lát mindent, amit a fiában hiába keresett. Ahogy a karjába adtak mintha leolvadt volna a jég. Onnantól kezdve kényeztetett, babusgatott téged, te voltál az ő minde-
ne. És én nem tudtalak szeretni. Én váltam olyanná mint ő. Kemény voltam hozzád, sokszor bántottalak, azt hiszem féltél is tőlem. De ami a legjobban fáj, hogy édesanyád elhidegült tőlem, és még ma sem bocsátott meg nekem. Te pedig, te felnéztél nagyapádra! Tőled nem követelt soha semmit, soha nem szabta meg mit tégy, te mégis orvos lettél, jó családba nőültél, nemsoká igazi gazdag úr leszel. Nagyapádnak mindig te voltál a büszkesége, míg én csak a fia voltam. És ezt sosem tudtam megbocsátani neked.

Most nézlek, ahogy békésen alszod az igazak álmát, és nézem a képet, amin te vagy és nagyapád, még akkor is fiatalon. És nézem önmagam, időm végéhez közeledvén. Számot vetek az életemmel, ami nemsoká véget ér, mert elvisz a gyilkos kór, és azt kívánom, hogy újrakezdhessek mindent. Hogy szeresselek téged úgy, ahogy sosem szerettelek, hogy büszke legyek rá, ahogy egy apa a fiára. És hogy egy napon, majd elnyerjem a bocsánatodat, édes, egyetlen fiam...

*Forrás: Kárpáti Annamária
2011. november 23., 16:22
Fotó: Lovranits Júlia fotója*

* * *

XIX.

Tenger mellett születnek a boszorkányok

HA LÁZÁR ERVIN MANÓI A manógyárból, akkor a boszorkák a tenger mellől jönnek. Nem mind a vízből: az egyik a tenger habjából, a másik sirály rikoltásából, a kezét védőn a tenger fölé emelő szent szobrának talapzatán megtörő víz zajából, partra sodródott növények kusza fonadékából. A sós levegőből is, meg a fürdőzők nevetéséből. Ezekből leginkább Ogg Ángyi formák, kerekék, részegesek, könnyen nevetősek. Vihar utáni, szürke reggeleken kedvetlenek, holdfogyatkozásakor, a parton táncoló turisták árnyékából sötét hajúak, titokzatosak. Amikor éjjel van, és a csillagok képe tükröződik a vízen, akkor örökké szomorú, örökké vidám, sápadt, kicsi boszorkák születnek.

Fölülnek a stégre, meg a közelben horgonyzó vitorlásokra, úgy teleülnek, mint a verebek. Lógázzák a lábukat, soha véget nem érő, képtelen történetekkel szórakoztatják egymást. Bámulják magukat a víztükörben. Nevetnek, sírnak, fürkészik a közeli sziget hegyeit, a látóhatárt meg a túlsópartot. Elvágódnak. Valami félig pogány, félig keresztényi, tolkieni mennybe, megsemmisülésbe.

Te nem látod őket. Pedig ott ülnek mind.

Forrás: Lovranits Júlia

2011. november 23., 17:28

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XX.

A kikötő

A HALLGATÓZÓ TÓ FELETT TEJSZERŰ köd gomolya lebeg. Elveszett tegnapokról suttognak benne; szerelmekről, amelyek törékenyek akár a csend. S hiába, a hős virágos nagy szavak elkoptak, mint hajókon a fényezés, vagy mint nyikorgás a deszkákon. Nem is e szép napokat idézi a kikötő, hanem valami sokkal mélyebb, elveszett reménységet. Mert látszik még a túlpárt, a hegyek. S a távolban kell lennie kikötőnek, amely még nem oly bús, ahol még vannak fényes, új hajók. Ott, valahol a ködön túl még talán tart a nyár, és a madárszó. Talán még az édes szavak sem fakók, nincsenek álombakók, s a deszkákra forrón csattannak még a testek. Mohón és lelkesedve. E szép reményről hallgatózik a tó, miközben merülünk a szürkeségbe.

*Forrás: Weigl Anna Szonja
2011. november 23., 19:31*

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XXI.

A gazdagság képe

RÉGEN VOLT. A HAJÓVÁLLALAT tulajdonosa, számos alkalmazott vezetője és mérhetetlen pénz birtokosa. Minden tökéletes volt, feleség, két csodaszép gyerek. Aztán jött a szörnyű diagnózis: a neje rákos. Áttétes. Szinte menthetetlen. Egyetlen reménysugár pislákolott előttük, egy nagy hírű amerikai kórház, amely már számtalan „csodatételt” tudhatott magának. Ehhez azonban mindent el kellett adniuk. Szó szerint mindent. Mindössze egy lakott egy szobás kislakásra futotta a kórház közelében, és még így sem volt biztos a siker. Mindenesetre hittek benne.

Mintegy tíz évvel később visszamentek ifjúságuk helyszínére. A fénykép már régi volt, és sokat változott a környezet is. A már felcseperedett, és kirepült gyerekek ajándéka volt ez, nekik, kettejüknek. Az élet jelképe.

Forrás: Máté Brigitta

2011. november 25., 11:32

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XXII.

Fényév távolság

SZERETEK AZ ÖREG, VIHARVERT kikötőben sétálni. Mióta nem vagy velem többet jövök le ide, mert egyre hasonlóbbnak látom a lelkemhez. Nem elhagytál, nem meghaltál, csak egyszerűen nem vagy. Itt. Valahol, valakikkel biztosan, csak itt nem. Minden nappal egyre távolabb kerülsz tőlem, bár ha nagyritkán fel is tűnsz, azt mondd jobban szeretsz, mint bárki mást a világon. És én már nem tudom, hogy higgyek-e neked. Az okos erre azt mondja, ha szeretlek akkor hiszem, mert ez segít átvészelni a távolságot, ami uralkodik rajtunk. Úgy érzem ez már csak az én szélmalomharcom, neked jó így. Hogy napok, hetek telnek el nélküled nem fáj másnak, csak nekem. Csak lebegsz felettem mint egy árnyék, fizikai valód számomra nincs. Talán soha nem is lesz. Csak leírt szavakban létezel nekem. De nincs jogom hibáztatni érte. Csak fáj... nagyon fáj, mert árvább vagyok ezeknél a megtépzott, gazdátlan hajóknál is. De tudod mi fáj a legjobban? Hogy ahhoz is gyáva vagyok, hogy ezt valaha elmondjam neked. Hisz most is itt sétálok a kikötőben, várom, hogy felbukkanj, és szálnalmas könnyeimet mossza a sós tengeri szél...

Forrás: Kárpáti Annamária

2011. november 25., 21:47

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XXIII.

Álarcosbál

OH, AZ EMBEREK MIND OLY idegenek! Nem ismerem őket, s ők se engem...

Egyszerűen nem bírtam tovább, fullasztott láthatatlan álarcot, ez a maszk, melyet manapság minden ember visel, véd minket attól, hogy mások megismerhessék az igazi személyiségünket. Vannak olyan emberek, akik nem bírják az álarc súlyát. Én is ilyen vagyok.

Még éjfél sem ütött az óra, mikor felkaptam a ridikülömet, és magam mögött hagytam a lagzit, hogy a természetben elrejtőzhessem a sok képmutató ember előtt, nehogy meglássák a maskara alatti arcomat, s kinevessenek. Miért leplezném le magam, mikor tudom, hogy bánatomat nem érték, és csak kikacagnának.

Felkuporodtam egy lócára, és ahhoz az emberhez fordultam, akit mindenkinél jobban szeretek: az édesanyámhoz. Bár nem ismertem őt, ugyanis születésemkor meghalt, gyermekágyi lázban... Hazugság! Valójában ő az egyetlen, akit ismerek... Így igaz. Előkotortam hát retikülömből édesanyám naplóját, és odalapoztam egy bizonyos oldalhoz.

A bejegyzéshez egy régi fénykép volt csatolva. Rajta zenészek, táncoló párok és megannyi boldog ember. Némelyikük alakja elmosódott a szapora mozdulatok és a cigarettafüst miatt. Alatta édesanyám könnyáztatta, dőlt betűvel írt soraival, melyeket szipogva olvastam az ezüst holdsugárral megvilágított padon.

Gyermekeként, mikor még csak picinyke titkaim voltak, nem volt szükségem arra, hogy álarc mögé rejtsem őket. Hagytam, hogy minden egyes rezdülésem arról tanúskodjon: milyen vagyok, mit érzek, és mit gondolok. Az emberek őszinte valómban ismerhettek meg, és úgy hittem, én is így látom őket.

Tévedtem. Erre akkor jöttem rá, mikor már sokadjára öltöttem láthatatlan álarcot, mely mára szinte már elválaszthatatlanul összeforrt lelkemmel. Néha úgy érzem, hogy elviselhetetlenül nehezedik rám, de el kell viselnem, mert képtelen vagyok levenni mások előtt. Megfigyeltem, hogy már nem azon gondolkodom, mi lehet ezen emberek boldogságának forrása, hanem azon, hogy tényleg boldogok-e? Vajon van-e köztük valaki, akinek nemrég halt meg az anyukája? És van-e olyan, akit elhagyott a szeretője? No és hány van köztük, aki olyan magányos, mint én? Hánynak sóhajtott szíve nap mint nap egy szebb holnapért?

Látni szeretném, mi van az álarcok alatt... De ők egyre csak dugdossák azt, mint gyermek anyja előtt az asztalról elcsent süteményt. S ilyenkor elbizonytalanodom. Tényleg jó volna belátni a maszkok alá? Lehetséges-e, hogy valami olyat rejt, amit jobb nem tudni? S én mégis tudni akarom! Hadd lássam igazi énjét valakinek! Csak egyetlen valakinek... Csak egyvalaki legyen, ki feltárja előttem lelkének titkait ebben az elhidegülő világban!

Oh bárcsak megértene valaki! Milyen csodás lenne, ha kilesné alkonyi táncom... Nem azt a lányt látná, kit a bálokon, hanem az igazit, az álarcnélkülít. Ilyenkor minden mozdulatom egy-egy titkot árul el, s nem kellene attól tartanom, hogy szavam esetleg hamisan szól. Lesse ki táncom egy rokon, egy barát vagy idegen csak ne ellenség legyen! Vagy mit bánom én, legyen ellenség, csak valaki lesse már ki e szív titkait!

Se szüleim, se testvéreim, se férjem, engem az egész világon nem ismer senki sem... De ugye ez lehetetlen? Kell, hogy legyen valaki ezen a bolygón, aki tényleg tudja, ki vagyok. Vajon ki lesz az, ki megfejti titkomat? Ki lesz az, ki megismeri álarc alatti arcomat? Te leszel az, apró magzatom... igaz-e? S ha senki más nem lesz, mi majd ott leszünk egymásnak. Egyetlenként, kik még ismerik egymást a mai világban. Félek... félek, hogy ez a maszk torkomra is ráforr, és így képtelen leszek hozzád őszintén szólni. Ha így lenne... akkor is van megoldás! Itt ez a napló, ez a tied lesz, se belőle majd szép lassan mindent megértesz.

Lassú mozdulattal csuktam be az édesanyám kedvenc parfümjétől illatozó könyvet, és letettem magam mellé a padra. Szívem könnyebb lett, engedett a felgyülemlett fájdalomnak. Felálltam és kibújtam éjfélete magassarkúmból, s könnyed léptekkel haladtam a puha avarszőnyegen. A lágy éjszakai szellő belekapott a hajamba, és fodrozni kezdte a ruhám szegélyét. Egy aprócska gyöngy gördült le a szemem sarkából, és én táncolni kezdtem...

Könnyed, mégis szomorú, fegyelmezett és magányos tánc volt. A mozdulataimmal meséltem el az életem... és e csendes egyedülletben a holdhoz énekeltem:

Nehéz az álarc, de már nem tudom levenni, nem tudok már tiszta, ártatlan, őszinte lenni!

Forrás: Brutyó Brigitta

2011. november 25., 21:49

Fotó: Fortepan / 1916 - képszám: 09433

* * *

XXIV.

Eső után

MIKOR ESIK, VALAHOGY MINDIG vissza kell emlékezni arra, hogy ki vagyok. Meglátni azt, aminek van értelme, csak egyedül lehet, napfelkeltét vagy napnyugtát bámulva, nyílt vízen, hullámokon elmélázva. Tudom, hogy hinni kellene, abban amit látok, de az, amit látok, valahogy nem segít hozzá a hithez. Tudom, ha eláll az eső, majd megint mindent előről kezdek. A hiábavalóan elvesztegetett perceknek, óráknak más értelmük lesz. Muszáj elfogadhatóbb értelmet találnom nekik...

~~*~*~*

Aludni akarok. Minden testrészemben a nyugalom vágya lüktet. Mit számít, hogy színlelt és pillanatnyi csupán. Egy kicsit még magamat akarom sajnálni. Visszabújni a csigaházamba, és nem félni attól, hogy mi történik, ha eltapossák. Kicsit szeretnék még nem törődni a világgal. Aludni akarok. Hátha mire felébredek, jobb lesz minden. Talán én is jobb leszek.

~~*~*~*

Szólni akartam, de minek? Szólni akartam, hogy csak az van, amit az ember cselekszik. Egyik cselekedet szép, a másik nem. És azt hiszem, hogy ennél többet senkinek nincs joga mondani, hisz mindannyian képesek vagyunk bármely szörnyűségre. De nem szóltam. Hisz megértette volna? És én értem egyáltalán?

~~*~*~*

Szólni akartam, de minek? Úgysem hallgat meg, épp ezért nem mondtam neki semmit. Higgyen, amit akar, nem érdekel, ha félreért. Jönne itt nekem a hülye dumával Istenről. Van Isten vagy nincs? Érdektelen a kérdés. Mit törődnek az emberek Istennel? Isten csak szolgának akarta az embereket. Isten nem etet, nem karol fel, nem oldja meg a problémákat, nem szed ki a nyomorból. És mit ér, ha hiszek az Istenben és nem létezik?

~~*~*~*

Az imádság is önámítás, tudom. Ha nem az volna, nem fájna ennyire a szívem. Én már semmit nem tudok magamról. Régebben az volt a kérdés, hogy jó vagyok vagy gonosz? Most már az, hogy egyáltalán vagyok? Itt vagyok? Arcok úsznak be a gondolataimba. Olyan könnyen halványulnak az emlékeim, ahogy soha nem hittem volna, sőt egész részletek esnek ki.

Mindig ez van... Próbálok eltávolodni a még megmaradt emlékektől, szüntelenül visszatérek saját magamhoz, és... Meg akarok örülni! Igazán. Nem tudni magamról többé. Elhajózni az életnek nevezett rideg szikla partjaitól. Hiszen mind jól tudjuk, hogy nem várhatjuk el a világtól, hogy szeressen bennünket csak azért, mert jók és igazak vagyunk.

~~*~*~*

*Forrás: Köhler Judit
2011. november 26., 09:11
Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974*

* * *

XXV.

Egy utolsó fénykép

EZT A KÉPET ÉN KÉSZÍTETTEM. A szigeten. Emlékszem, egyik napról a másikra jelentek meg a csónakok és a hajók. De nem furcsállottuk. Minden év novemberében megjelentek, majd december elsejére virradó nappal eltűntek. Évtizedek óta tartott ez. Megtanultuk, hogy ne foglalkozzunk velük, de a könyvtárban lévő feljegyzések ellenére mindig akadtak vállalkozó kedvű emberek, tudósok, vagy az

intelmeket figyelmen kívül hagyó gyermekek, akik be-, vagy felszálltak valamelyikre. Ők aztán örökre eltűntek. Szó szerint. Volt, aki már vissza se jött, de akik igen, azok napról napra, fokozatosan elhalványultak, majd végül megszűntek létezni. Vagy csak láthatatlanok lettek. Ezt nem tudhatjuk, sosem tudták. A legjobb, ami tehettünk, hogy minden novemberben igyekeztünk elkerülni a kikötőt és úgy tenni, mintha nem történne semmi. Nehéz volt persze, mivel éjszakánként fényeket láttunk a hajókon, és különös, földöntúli zene hallatszott róluk. Láttuk az ablakainkból. A kisebb csónakok látszólag üresek maradtak, belőlük nappal hallatszott csak kaparászás és furcsa ciripelés. Ebben az időszakban mindig sokkal több madár volt a szigetünkön, különös, ismeretlen fajták. A Hold pedig minden éjjel vérvörösen kelt fel, és kísérteties fénykorona lengte körbe. Félünk-e? Igen, ki ne félne? De mint mondtam, megtanultunk együtt élni vele, felkészítettek mindenkit otthon, az iskolában, és az „esemény” kezdete előtt faliújságokra is kitették a figyelmeztető írást. Néhány tragédiát persze nem kerülhettünk el, de erről most nem mesélnék. Higgyék el, jobb is.

Aztán egyik nap a kocsmáros kisfia felosont az egyikre, nem szólt senkinek. Csak utólag, de akkor már késő volt. Fogadás volt, persze, a nagyobb fiúk csak így voltak hajlandók bevenni a kis klubjukba. Ők maguk halálosan rettegetek, de bolondok lettek volna bevallani. Bármit megtennénk, hogy tartozzunk valahová, nem igaz? Így hát a fiú összeszedte a bátorságát és egyik éjszaka felment az egyik hajóra, majd fél óra múltán érkezett vissza. A kezében egy különös üveggolyó volt. A belsejében sok száz, fényes, színes galaxis kavargott, és ha az ember elég közel hajolt hozzá, hallhatott valami különös, hátborzongató, de egyben kellemes, és hívogató dallamot is. De erről nem szólt senkinek. A fiúk csak azt látták, ahogy újra kilép a mólóra. Most már közéjük tartozott. Esténként elővette az üveggolyót és merengve nézte, és hallgatta. Aztán egyik éjjel az anyja nyitott be hozzá, mert kiáltást hallott a szobából. A fiú már halott volt, szemei nyitva, de ahogy később a zokogó asszony elmesélte, mintha valami megcsillant volna bennük. Az üveggolyó

elgurult, ki a szobából, le a lépcsőn, ahol a fiú 4 éves kishuga találta meg, és elrejtette a kertjükben kedvenc fenyője tövében. Az élet ment tovább. Decemberben eltűntek a hajók, de a következő évben nem bukkantak fel. Azt hiszem, joggal ijedtünk meg. A legtöbben persze megnyugodtak, hálát rebegtek, hogy végre vége ennek a különös lidércnyomásnak, újra normális életet élhetnek. De voltak páran, akik úgy vélték, valami történni fog. Valami rossz. De sem akkor, sem az elkövetkezendő 11 évben nem történt semmi.

Majd a kocsmáros lánya, az immár 15 éves ifjú hölgy, egyik éjjel furcsa álomból ébredt. Nem emlékezett semmire, de különös késztetést érzett arra, hogy kimenjen a kertbe. Hálóingben, mezítláb. November közepén. Kiásta a golyót, majd belenézett. Valami furcsa dallamot is hallott. Majd leült a fenyő alá, és nézte a galaxisokat és hallgatta a zenét. Reggel találták meg. Halálra fagyott. Mikor hozzáérték, üveggolyókká vált és szétgurult a szigeten. Másnap reggel néhány lakos arra ébredt, hogy egy lánc van a nyakában, végén egy apró, gömbölyű dologgal. Csodálatosan világítottak, a belsejükben örvénylő, színes spirálok. És mintha valami halk zene is szűrődött volna ki belőlük. Igen, üveggolyók voltak. Aznap megjelentek a kikötőben a hajók és a csónakok. Az emberek elkezdtek összepakolni, csak a legszükségesebbeket. Senki nem beszélt senkivel, de mindenki tudta, hogy menni kell. A kikötőhöz. Hogy aztán útra kelhessenek. Indulás előtt megkértem az embereket, hogy álljanak össze, had készítsék egy utolsó, közös fotót, mielőtt, szétválunk. Megbeszéltük, hogy mindenki másik irányba fog elhajózni. Kisorsoltuk ki-kivel fog tartani. A többiek, akik maradtak, némán bámultak kifelé ablakaiból, egyfajta csendes elégedettséggel, remélték, most már végre nyugtuk lesz. De a szemükben a félelem ugyanúgy kiült.

Szóval, összeállt a szigetet elhagyó kis csoport, én pedig elkészítettem a képet. Ezt látják most önök is. Tudom, egyedi lett. Megkértem őket, hogy üljenek le, nagyság szerint egymás mögé. Pont elfértek. És azért kerültek a szélére, mert mindenképpen szerettem volna, ha látszanak a hajók is. Ezután elköszöntünk, és elindultunk az ismeretlenbe. Igen, hogy miért én készítettem a képet? Reggel anya csinált rólam néhány felvételt, amit megszo-kásból átnéztem, hogy ami nem jó, rögtön törölhessem. De nem voltam a képeken. Üres volt mindegyik. A tükörbe néztem. Ott álltam, géppel a kezemben, és nem értettem. Aztán, mintha egy pillanatra, de elhalványultam volna. Készítettem magamról még néhány képet. Megnéztem. Rajtuk voltam. Az üveggolyó felizzott a ruhámon keresztül is áttört különös fénye. Megijedtem. De nem szóltam. Azért én készítettem ezt a fotót, hogy megnézzem, mindenki rajta van-e. Megnyugodtam, önök is láthatják. Mind megvagyunk. Csak én nem. Nem álltam oda, mert féltem, hogy nem látszódnék rajta.

Forrás: Molnár Nikolett

2011. november 26., 09:37

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XXVI.

Remény

A FIÚ AZ ÉDESANYJA NAPLÓJÁT tartja kezében. Az édesanyjáét, akit tegnap temettek. Még nem fogja fel a hiányát, még nem tudja igazán, szívből gyászolni. Arra gondol, milyen furcsa, s egyben nemes asszony volt az ő anyja. Egyetlen hibája, hogy valamiért sosem érezte magához közel. Két hete kapta tőle a naplót, s mikor az anya, halálos ágyán átadta, azt mondta fiának: „Ebből majd mindent megértesz!” Egy oldalt megjelölt, egy szál szárított virágot csúsztatott a lapok közé, s arra kérte fiát, ha majd olvassa, ezzel az oldallal kezdje...

Emlékszem csak ültem, és meredten néztem a vizet. Vágytam, hogy egygyé váljak vele, elnyeljen, befogadjon néma ölébe, óvjon örökké. A Balaton volt az egyetlen, aki megértett. Minden bánatomat a szélbe suttoztam, és ő halk morájával vigasztalt. Mindig így volt ez, kislány korom óta. Más voltam, mint a többiek. Nem tudtam megnyílni az emberek felé. Pedig annyi minden kavargott bennem, szép is, fájó is, és annyira kíváncszott kifelé, de a szívem és a szám között, valahol félúton egyszer csak megakadt, mint egy rosszuleső falat... Apám volt az egyetlen, aki megértett. Egyszer azt mondta nekem a parton ülve: „Különös tűz ég a szemedben, lányom! Pont, mint az édesanyádéban. Azért is szerettem belé annak idején! Bármilyen történik, soha ne hagyd, hogy kioltásák! Ígérd meg...”

Én megígértem. És bár nem igazán tudtam miből áll ez a tűz, csak valahol nagyon mélyen, legbelül, haloványan éreztem, igyekeztem óvni. Egyszer, amikor már nagy beteg volt, az ágya mellett ültem, és a kezét fogtam, azt is mondta az apám, hogy ha valami bánat emészt, eresszem szélnek, és megkönnyebbülök. Ne hordozzam magamban, mert, nézzem csak meg, őt is ez betegítette meg. Többet már nem beszélt senkihez. Még két napig feküdt némán, jeges tekintettel, mint aki olyat lát, mit emberi szem ritkán, aztán csak lehunyta szemét, és magával vitte az egyetlen lényt, akit az életben addig igazán szerettem.

Hát így történt, hogy apám tanácsára, bánatomat a balatoni széllel osztottam meg. S mivel a víz is ott volt, hallotta, s moraja megnyugtatóan válaszolt, ők ketten lettek az én legbensőségesebb igaz barátaim. De akkor, azon a napon, azon az órán, abban a percben ők sem vigasztaltak. A szél becézett, a víz hívogatott. Tudták ők is, én is, hogy ezt a csapást már nem bírom el. Hogy hiába... Nincs az a szelíd moraj, ami gyógyír lehet vérző szívemre. Haza menni nem bírtam. A bölcső miatt... Ott állt, és ringott üresen, keservesen. Mert ringott! Tisztán láttam, és hallottam apró nesztét. Mindenki aggodott értem, idegesen kapkodott, csitítani próbált. „Hát ti tényleg nem látjátok, hogy hintázik? – jajdultam – Ti tényleg nem halljátok, mint sír nyikorogva egymagában?” Nem... valóban nem látták és nem hallották. Ez csak az

édesanyák kiváltsága. Egyedül az ő gyötrelmük. Hát most majd engem ringat a víz hűs, puha bölcsője – gondoltam. Neki adom testem melegét, ha már azé nem lehet, akiért egyre csak melegedett bennem.

Hej, Balaton, drága jó Balaton! Fogadj be engem, s oltsd ki tüzeimet... Nincs miért lobogjon immár.

Hűs őszi szél, drága őszi szél! Ködök nyirkos hátán repítsd utolsó dalom üresen ringó bölcsője felé...

Kis vitorlás harangok, drága harangok! Játszatok nekem szép melódiát, visszhangozzatok benne azoknak hangját, kiket legjobban szerettem.

Ezek voltak az utolsó szavaim, melyeket e tájhoz intéztem.

Mikor a kőnek peremére álltam, egy kisfiú szaladt hozzám, szélről kipirult arccal, mosolyogva, s kézen fogott.

Még ma is kézen fog, s én nem győzőm elég erősen markolni forró tenyerét, melyben már az én törékeny, egyre gyöngébb és kisebb kezem veszik el. Sosem leszek képes megköszönni neki, hogy reményt adott, hitet és erőt. És sosem leszek képes megbocsátani magamnak, hogy a pillant fájó sebében, majdnem megfeledkeztem róla,

...hogyan van még egy fiam!

Forrás: Kovács Klaudia

2011. november 24., 09:07

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

** * **

XXVII.

Derengő múltam

KÖDÖS REGGELEN, AHOGY a hullámozó Balaton túlsó partjára emelem tekintetem, homályos hegyeket látok. Homályosak, akár emlékeim. Leülök a lépcsőre és csak nézem a lágyan ringatózó hajókat. Ez a kikötő az én menedékem, minden napom itt indul és itt ér véget. Hallgatom a partnak csapódó hullámok énekét, a szél suttogását. És rám törnek régi képek, tájak, érzések. Néha azt se tudom, igaz-e vagy csak álmodom. Nem tudom, hogy vakíthatott el így a remény, vágyakozásom a boldogság után. De én csak téged láttalak, tüzesen égő szerelmünk elvakított és végül mindent lángok borítottak. Együtt töltött napjaink, érzéseink ott égtek el... életeddel és életemmel. Szavaid szél fútta hamuként kavarnak szívemben. Figyelem távoli, homályos emlékeim ezen a ködös reggelen.

Forrás: Marosi Viktória

2011. november 26., 10:32

Fotó: Fortepan / Olaszország 1916 - képszám: 06974

* * *

XXVIII.

Lépcső utca

TEGNAP VOLTAM ITT... ELMEN-
TEM megnézni a Lépcső utcát,
sok-sok év után. De ez az „itt”
már nem az az „itt”. Nincs már
meg Pósa bácsi kis házának
barna ablaka, ahonnan annyi-
szor kikiabált, ha – ahogy ő ne-
vezte – valami galádságon kap-
ta a kölyköket.

Egy szuvenírbolt bejárata van
a helyén. Nem surran elő alko-
nyatkor Micó macska vagy so-
kadik utódja, a kockaköveket
főiskolás lábak tapodják.

De jól van ez így. Fiatalok.

Egyébként nem is Lépcső ut-
cának hívják már. Valami „Sé-
táló-köz” lett belőle, láttam a
táblát.

Egyszer ezen a lépcsőn lábad törted, mert mindenáron ki kellett próbál-
nod, hogy le tudsz-e rajta biciklizni. Persze nem tudtál. Hordhattam neked a
leckét hetekig. Nagy kópék voltunk mi ketten, igaz-e?

Istenem, az a fehér nadrág... Édesanyád nem örült neki, nehéz volt tisztí-
tani. Pedig hogy vigyáztunk rá... fess ruhában könnyű volt csókot lopni. An-
nak a csóknak az emlékét is őrzi ez az utca, melyet Katától először kaptam,
pedig boldogságunk szövete rég szétmállott már. Tudod, hogy mennek ezek
a dolgok, „az én gyerekem meg a te gyereked veri a mi gyerekünket”. Na,
hát így.

Ezt a képet a lányodtól kaptam. Mária ki akarta dobni mindet, de ő meg-
érezte, hogy nekem fontos lehet. Így szeretek emlékezni magunkra. Gond-
talan, jósvádájú ifjú emberek a való élet küszöbén...

Isten veled, drága barátom – mondta a férfi. Még egyszer, utoljára meg-
nézte a megsárgult fényképet, majd óvatosan ráhelyezte a friss földhalomra.

Forrás: Horváth Dóra

2011. november 26., 10:43

Fotó: Fortepan / 1917 - képszám: 18668

* * *

XXIX.

Egy élet is kevés

A NYÁMNÁL ÉS APÁMNÁL BOLDOGABB, kiegyensúlyozottabb embereket soha nem ismertem. Tökéletesen tisztában voltak saját magukkal, értékeikkel, vágyaikkal és azzal, honnan-hová, miért, s merre tartanak. Kapcsolatuk maga volt a megingathatatlanság. Biztos pont egy oly bizonytalan, illékony világban, ahol akár az egyik pillanatról a másikra omolhatott össze minden...

Sokat töprengtem rajta, vajon hogy csinálták? Mi lehetett a titkuk? Azt hiszem a titok maga az anyám volt. Azóta sem láttam férfit olyan szerelmes csodálattal tekinteni nőre, ahogy apám nézett rá nap mint nap, még a sok-sok együtt eltöltött év, szürke hétköznapiak után is, melyeket anyám varázslott színessé; s oly kacéran, mégis a jövő biztonságát ígérve mosolyogni, ahogy ő tette, hetyke kis bajusza alól, ha anyám közelében lehetett. Anyám szeméből is egyedül ő tudta mindig kiolvasni az igazságot. Pedig ez nem volt könnyű feladat. Anyámnak ugyanis egész tárháza volt nézésekből, minden alkalomra, érzésre és gondolatra más. Én is csak sokára „tanultam” bele, s – felnőtt fejjel is, gyerekfejjel is egyaránt – mindig csak a rám vonatkozókat érttettem, mint hogy „Kérlek, segíts azzal, hogy most jó vagy, hosszú napom volt...”, vagy „Ne légy mindig olyan makacs...” Apám bezzeg pontosan ismerte mindet, akár másodpercnyi váltakozásokban is beazonosította őket. Ezért, bevallom, sokszor gyötört is a féltékenység, ugyanakkor csodáltam is érte. Azt gondoltam minden férj így olvas a felesége szeméből. Később rá kellett jönnöm, hogy ez nem így van... Ha anyám nézései illatok lettek volna, apámból világhíres parfümőr válik; ha pedig jól bánt volna az ecsettel, egészen biztos, hogy másképp alakul a portrék történelme... De apám nem bánt jól az ecsettel... Egyetlen tehetsége volt: szeretni. Anyámat boldoggá tenni. És anyámnak ez a világot jelentette. Igaza volt. Nekem is azt jelentené...

Egy helyi kis patikát vezettek ők ketten, tele különlegesebbnél különlegesebb*varázsszerekkel*, egzotikusabbnál egzotikusabb tájakról. Volt, ami csak a kis konyhakertünkből származott, de nekem az is maga volt a varázs. Ha behunyam a szemem, még ma is érzem a lépteim nyomán kevergő illatokat. Elég volt egy szelíd érintés, és máris *levendulanyugalom* tekergőzött orromba, vagy incselkedő citromfű. A neveiket is korán megtanultam, és úgy mondogattam, mintha apró imákat rebegnék:

*majoránna, rozmaring, zsálya,
bazsalikom, kakukkfű, zsázsa...*

Apám volt a „férfi a háznál”, tőle vált hivatalossá és védetté a csöpp üzlet. Anyámmal ellentétben, neki egyetlen nézése volt: a tekintélyt parancsoló; ezzel támogatta mindennap anyámat, akivel így senki emberfia nem mert volna tiszteletlenül bánni, bár igaz, ő maga sem volt egy törékeny asszony.

Apám intézte az üzleti dolgokat, s naphosszat gyönyörködött az ő kis *boszorkányfeleségében*, mint sűrög-forog, tús-ténkedik, matat, kever és kimer, és mint csal mosolyt a legelveszettebbnek tűnő arcokra is, akik fölött, mikor beléptek a boltba a kis harang is búsan kondult, kifelé menet viszont már vidáman csilingelt. És ez varázslat volt, ebben biztos vagyok! Anyám nagyon értett az emberek nyelvén, jobban mondva *szívén*.

– Azt hiszed, ezek gyógyítják meg az embereket? – kérdezte

tőlem egy nap, miközben a kezében egy kis fiolát rázogatót, melyben lilásan csillogó folyadék kavargott. – Vagy talán ezek? – morzsolt meg másik kezével egy szárított gyógynövényekkel teli átlátszó selyemtasakot, aminek édeskésen szúrós illata azonnal orromba szökött. Apám a sarokban pakolgatta szekrénybe az újonnan érkezett szereket, hangosan kuncogott, és anélkül, hogy ránk nézett volna, anyám hangját mímelve mondta: – Ó, nem! Ne hidd, kis butus!

Anyám csillogó szemmel nevetett vissza rá, majd ismét rám emelte gyönyörű, beszédes tekintetét.

– A szeretet és jókedv az, amivel készítem őket, és a szívből jövő mosoly, amit útravalóul kapnak. Mert nincs a tiszta mosolynál erősebb gyógyír! – Ezt akkor ott, a szívembe véstem.

– Szóval ezért dúdolsz mindig, míg a szelencéket töltöd? – kérdeztem megvilágosult arccal.

Ő erre csak apámra nézett: – Nem hiába, a mi lányunk! – és kacagott, kacagott, nevetésének hangja pedig megtöltötte a teret, kislisszant az ajtó repedésein át és egygyé vált a tavaszi széllel. Befűjt minden otthonba, belopakodott minden szigorú, magányos szívbe, ír volt minden fájdalmas sírásra, az örömök hangját felduzzasztotta.

Hát ilyenek voltak az én szüleim. És nekem egy élet is kevés, hogy megköszönjem nekik, hogy ilyenek voltak. És hogy ilyenek is maradnak szívemben. Örökké.

Forrás: Kovács Klaudia

2011. november 26., 12:12

Fotó: Fortepan / 1917 - képszám: 20177

* * *

XXX.

Nisse

NAGYANYÁM IMÁDTA A LOVAKAT. Családi hagyomány volt nálunk, hogy éjjelente körbejártuk az istállót, konyhát, segítettünk ebben-abban, elvégzetlen munkákban. Meggyógyítottuk a betegeket, inni adunk a szomjazóknak, ha a ház gazdái megfélemedtek erről. Nagyanyám szerint a lovak legszebb, legtisztább, leghálásabb lények a világon. Kicsi koromban félelemmel vegyes csodálattal bámultam, ahogy jött-ment ezek között a hatalmas állatok között, icipici, törékeny asszony, lobogó, piros szoknyában.

Én sosem mertem volna utána csinálni. Egyszerűen képtelen voltam megbízni a háziállatokban. Meg nem is értettem a szavaikat, mozdulataikat. Ilyen szempontból feketebáránynak számítottam a családban, talán mert az apám a Hegyi Öreg volt, nem egy „tisztesleges, rendes házimanó”. Cserébe kisfiú korom óta kiválóan el tudtam társalogni a madarakkal, szelekkel, erdőszellemekkel, amire senki más nem volt képes. Egyszer egy vándorsólyom a hátára vett, és messze-messze vitt, egészen a falu fölé, szegény anyám a lelkét is kikönyörögte, mire leimádkozott a levegőégből.

Na de most a nagyanyámról akarok mesélni, nem a saját kalandjaimról. Szóval a nagyanyám mindenféle állat közül a lovakat szerette legjobban. Ő volt az, aki a vemhes kancákkal beszélgetett éjjelente, gyógyfüveket szerzett az öreg, hasfájós Juszufnak, a póninak, aki vigasztalta Fanfárt, amikor életében először zárták el a gazdáék az anyjától.

Minden baj ezzel a fekete kiscsikóval, Fanfárral kezdődött. Gyönyörű, fekete, nagy versenyló lett belőle, de örökké félős, kiszámíthatatlan maradt. A gazda lánya mégis ezen a lovon szeretett legjobban sétalovaglásra menni, talán tetszelegni akart a barátai előtt, hogy micsoda lova van. Nagyanyám azt mondta, Fanfár sosem kedvelte túlzottan az úrnőjét. Mélyen ülő szemű, rosszindulatú ember volt, mint a házbeliek szinte valamennyien. Sokan úgy tartják, hogy a manók a gonosz emberektől odébb állnak, vagy elpusztítják a jószágaikat, pedig ez egyáltalán nem így van. Az én családom épp azért élt még ennél a háznál, mert vigyázni akartak az állatokra.

Egy nyári este történt, amikor Fanfárt és az úrnőjét baleset érte. A lány fogadásból át akart ugratni egy árkot, és lovastul belecsúszott a vízmosásba. Mindketten csúnyán megsérültek. Nagyanyám, anyám, meg a nővéreim felváltva sürgölődtek a ló meg a beteg lány körül. Hiába nem volt jó teremtés az emberleány, mégis szánták.

Hamarosan jött az emberek orvosa is, a lányzónak keze, lába tört, Fanfárról azt mondták, egész életében sánta marad. A gazdáék úgy határoztak, hogy másnap elviszik a vágóhídra, mert egy sánta lónak semmi hasznát nem tudják venni többé.

Egész éjjel dolgoztunk, mind a tizenketten kellettünk ahhoz, hogy ki tudjuk nyitni a box ajtaját. Nagyanyám vette a batyuját, még egyszer utoljára végig ölelgette minden unokáját, gyermekét, aztán felkapaszkodott a sánta ló hátára, és elnyelte őket az éjszaka.

Azóta sem látta őket senki.

*Forrás: Lovranits Júlia
2011. november 26., 22:37
Fotó: Fortepan / Lencse Zoltán / 1920 - képszám: 19425*

* * *

XXXI.

Vágy

A NŐ CSENDES VÁGYÓDÁSSAL nézte, ahogy a szerelő megcsinálja a motort. Persze az ura megint a háttérben, jó távol a „parasztoktól”, ahogy ő szokta mondani. Ő pedig irigyelte az egyszerű embert, gondtalan életéért.

Az előző délután azon ritka alkalmak közé tartozott, amikor kimehetett egy kicsit a szabadba és a biciklizés iránti szenvedélyének hódolhatott. A gyerek mellett szinte semmire nem nyílt lehetősége, ráadásul a férje is elvárta, hogy otthon üljön, mint egy igazi nemes feleség. Az a pár óra végül meglepetéssel volt teli. Amint meglátta régi mesteremberüket hazafelé gyalogolni (mert a szegényeknek nem telt még kerékpárra sem), megszólította:

– Hogy van, Gergely úr?

– Jó napot kívánok, nagyságos asszony! Köszönöm, megvagyok.

– Hazafelé tart? – kérdezte a nő, s eszébe jutott, hogy voltaképp semmit sem tud arról az emberről, aki már több, mint húsz évet szolgált le náluk.

– Igen, tudja, a családom már vár. A nejem főz, a fiaim meg várják, hogy megmutathassák, hogy össze tudnak szerelni egy kétkerekűt. Hiába, az apjukra ütöttek! – mosolyodott el az öreg.

– Ez szép. Megengedi, hogy elkísérjem? – egyáltalán nem érezte az osztálybeli különbséget, e mellett pedig szívesen találkozott volna a hozzátartozóival.

– Persze, asszonyom. De tudja, mi igazán egyszerű körülmények között élünk, nem biztos, hogy jól érezné magát... – aggályoskodott a férfi.

– Ezt csak bízza rám, menjünk. – azzal elindultak.

A délután végül nagyon gyorsan eltelt, és sietnie kellett haza a férjéhez, mert a vacsorát pontban hétkor tálalták. A fiúk tündérik voltak, az öreg felesége pedig roppant kedvesen viselkedett vele is. Látszott rajta, hogy nem csak miatta, az egész házat a szeretet, az odaadás vette körül. Pedig csak egy szobás házikójuk volt, a szobában a gyerekek, a konyhában a szülők aludtak. Mégsem hagyta el panasz ajkukat. A nő irigyelte őket.

Ez járt az eszében akkor is, amikor útra keltek. A nyár, amelyet minden évben a vidéki kúrián töltöttek, gyorsan eltelt. Nem győzte hallgatni lánya csacsogását, ami folyamatosan zúdította a szitkokat, semmi jót nem talált az életében, pedig minden jóval elhalmozták.

Amikor végül elindultak, kedvesen integetett az öregnek és már alig várta a telet, hogy újra eljöhessen.

Forrás: Máté Brigitta

2011. november 27., 10:11

Fotó: Fortepan / 1926 - képszám: 09768

* * *

XXXII.

Végtelen út

GYERMEKKOROM SARJASZTOTTA vágyam

A múltó évek nevelték virágát
Mint egy álmoképet, láttam
Ahogy elhagytam e bús hazát
Egyedül, egyedül...

Lovak között nőttem fel
Szerettem e büszke jószágokat
A hajnal harmatos fényével
Indultunk, s róttuk a poros utat
Örökké, örökké...

Egy nap éreztem, elég
Nincs már itt maradásom
S remény vette át a vágy helyét
Útitársam volt egyetlen barátom
Csendesen, csendesen...

Csak egy hang kísért, paták kopogása
Eddigi életem magam mögött hagytam
Felettem kék ég ragyogása
Ígéret földje alattam
Szabadon, szabadon...

Forrás: Marosi Viktória

2011. november 27., 10:13

Fotó: Fortepan / Lencse Zoltán / 1920 - képszám: 19425

* * *

XXXIII.

A föld hercegnője

EGY GAZDAG DÉLI ÜLTETVÉNYES egyetlen gyermekeként születtem. Apám volt a leggazdagabb ember a városban, aki a mi estélyeinkre nem volt bejáratos nem számított sehol. Az akkori szokás szerint rabszolgákat tartottunk, de jól bántunk velük.

Anyám mindig a társasági élet középpontja volt, elősegítve ezzel a családkunk, legfőképpen apám előmenetelét a megfelelő körökben. Én soha életemben nem szerettem az ilyesmit sőt, egyáltalán az úri kisasszony szerepét sem, amit elvártak tőlem. Én szerettem a kétkezi munkát, örömmel dolgoztam a szolgákkal a földeken, amikor apám több napig távol volt. Szegény anyám ilyenkor csak a kezeit tördelte. Egyedül nagyanyám értett meg, mert szeretett legidősebb fiára emlékeztettem, akit egykor nagyapám elüldözött a háztól. Egyetlen titkom tudója is ő volt: szerelmes voltam egy fiatal rabszolgába, James-be. Bár nem tudott sem írni, sem olvasni, engem elbűvölt a szép és választékos beszédével, azzal, hogy verseket szavalt fejből. És ő hívott a föld hercegnőjének, mert állítólag ott mindig szebb és gazdagabb volt a termés, ahol én szántottam a földet.

Alig múltam 20 éves, amikor anyámat sárgaláz támadta meg, szerencsétlen asszony bele is halt. Miután elment apám azt várta tőlem, hogy átveszem a ház asszonyának szerepét, de eszem ágában sem volt. Dolgozni és sportolni akartam. Golfozni kezdtem, férfiaknak való ruhákat hordtam, kidobattam a női nyergeket, és 10-12 órát dolgoztam a földművesek közt. Éjjelente írni-olvasni tanítottam James-t, aki minden leckét egy szál rózsával és egy általa költött verssel köszönt meg. Boldogok voltunk kimondatlan kurta-furcsa szerelmünkben. Mígnem apám tudomást szerzett a dolgainról az intézőtől, aki nyilván remélt valamit apámtól, ha jelentést tesz neki rólam. Iszonyatos botrány lett, apám majdnem halálra vert, szó szerint kidobott a házából, utolsó senkinek nevezett.

Nagymama vett magához ezután, aki volt olyan jótét lélek, hogy az átkok közt elüldözött James-t és családját is befogadta. Mellette szabadon élhettem azt az életet, amire vágytam, James is tanulhatott, házi szolgálatot kapott, nagymama inasa lett.

Egy évvel később levelet kaptam a család ügyvédjétől, hogy apám meghalt, amikor a jenkik egy éjjel lerohanták a birtokot és minden porig égett. Nagymama a még életben maradt rabszolgákat felszabadította, így James és én összeházashattunk.

Gyermeinkünk sosem született, de nagyon boldogok voltunk, mert szeretettük egymást szabadon, nem törődve semmilyen előítélettel. Nagymama sokáig élt, halála után mi örököltük a birtokot és teljes vagyonát, amit a mai napig szegény sorsú feketék megsegítésére és az egyenjogúság elősegítésére fordítunk.

Forrás: Kárpáti Annamária

2011. november 27., 10:17

Fotó: Fortepan / Lencse Zoltán / 1920 - képszám: 19425

* * *

XXXIV.

Rabok

NEMES HÁTADRÓL NÉZVE, milyen egyszerű és mesés az élet,
Se szép szóért, se pénzért, soha, senkinek nem adnák téged!

De jaj, elvitték tőlem hűséges lovamat! El, de csak a szomszéd tanyára,
S én nap mint nap látom és hallom, hogy hív egy rövidke vágóra.

Örömet mennék, ha nem volna már más gazdája...
S jó az említett hozzám, éktelen panaszra nyílik szája:

„Hallatlan! Bezárni engem szobám fogságába?”
Csípős kérdés válaszom, önagysága felháborodására:

„Mikor lovad zabos boksztan keservesen rúg s kapál,
Szabadságért sajgó szíved sejt-e, hogy mire vágy?”

*Forrás: Brutyó Brigitta Emília
2011. november 27., 10:19*

Fotó: Fortepan / Lencse Zoltán / 1920 - képszám: 19425

* * *

Tavas

BÁR MÁR KÉT TÉL IS ELTELT, az emberek szeme még ma is elkísér, bárhová is menjek. Különösebben már nem zavar, szépen lassan megtanultam együtt élni vele, s lassanként talán ők is hozzám szoknak.

Egy poros kisváros, az Isten háta mögött, egy ködös éjjelen érkező nő, aki más, mint a többiek... Hány regénynek szolgált ez már alapjául. Csak-hogy ez nem regény. Ez az életem. Vagy megtanulok együtt élni vele, saját magamat nem feladva, vagy üzött vadként menekülök tovább... A vad, bár egy ideje némán lapul, mindig ugrásra kész. Talán a fejlődés egyszer engem igazolva utolér, s végre ő is megpihenhet.

Azon az estén, mikor férjem, a férfi, akit tiszta szívből szeretek, közölte, hogy nézetei nem nyertek tetszést, jobb, ha továbbállunk, meg sem fordult a fejemben, hogy ne tartsak vele. Ő a mindenem! Az egyetlen, aki igazán fontos, ebben az ódon, posványos káoszban, amit egyesek életnek neveznek.

A kis falura egy ádáz viharos éjjel bukkantunk, amikor a jeges szél vaktában sodort minket fától fáig. Akkor azt hittük, szándéka, hogy végezzen velünk, s bár nem mondtuk ki, tudom, mindketten egyre gondoltunk: Legyen! Jöjjön, aminek jönnie kell, elfáradtunk, s békét úgysem lelhetünk... Csak-hogy a szél nem így gondolta. Esélyt adott nekünk. Esélyt az újrakezdésre és a kemény munkára, hogy újra felépítsük amink volt, s ami azóta sem szűnt meg lenni, csak reszketve húzta meg magát ázott kabátunk alatt.

Milyen különös a sors... Még az idegen, rosszálló árnyak között is elég egyetlen, alig pislákoló fény, hogy apró tűzénél mindent máshogy lássunk. Az egyetlen kis pilács, azon az éjjelen, egy nemes szívű idős hölgy kisablakából tört utat magának a velőtrázó erejű szélben, s fényre éhező szemünk, lelkünk, azonnal megérezte merre kell menni.

Azóta nekünk is lett egy kis házunk – nevezzük otthonnak –, melyet tégláról-téglára, lécről-lécre mi magunk építettünk fel. Vele együtt épült újjá életünk is tövig csonkolt romjaiból. Néhány igazlelkű barátra is szert tettünk. A mindennapokat ők varázsolják élhetővé. Az üzött vad szelíden pihen, bár fülét néha még mindig hegyezi egy-egy idegen neszre. Én nyugtatom, csitítom. S most már nem csak én...

Férjem óva int a lovaglástól. De már nem azért, mert furcsán néznek egy nőre, aki nadrágban, csizmában, lábát kétfelé vetve, férfiként üli meg a nyeret, kezében a kantárt szilárdan tartva. Ó, nem. Nem erről van szó. A bennem növekvő parányi életet félti, aki pontosan tudta, megérezte, mikor jött el az ideje, hogy pislákolni kezdjen, újra viruló bensőmben. Jól esik férjem aggodalma, de Tavasz remek kanca, húséges társ, aki már azelőtt

megérezte az új jövevényt, hogy én magam tudtam volna róla. Szeme azóta még szelídebb, léptei könnyedebbek, szinte siklik alattam.

Hasam azóta egyre csak domborodik, és az odabent lakó ismeretlen ismerős igencsak fészkelődik. Különösen, ha Tavasz közelében vagyok. Mert nem én vagyok az egyetlen... Bizony, velem együtt, immár Tavasz is rügyfakadásra vár.

Forrás: Kovács Klaudia

2011. november 27., 10:48

Fotó: Fortepan / Lencse Zoltán / 1920 - képszám: 19425

* * *

XXXVI.

Puskaporral érlelt szív vallomása

...**E**MLÉKSZEM RÁ, MIKOR ELŐSZÖR találtam szembe magam egy bestiával. Egyedül voltam az erdőben, dideregtem, fáztam, és a kishúgom kerestem, aki elsétált a kertből egy kóbor fekete kiscica miákolását követni. Ma már tudom, hogy a gonosz bármilyen alakot képes öltetni. Egyedül, magamra hagyatva indultam az erdőbe, fáztam, féltem, és reszketett a kezemben tartott jeges hideg fegyver vasa, fülemben a fülsiketítő csendben a vergődő szívem dobolt. Kisvártatva utamba egy hatalmas, kifejlett vadmacska állt, pofájában mérgező tüskékként meredeztek elő, rendezetlen, véres fogai, melyeket feltehetőleg húgom testébe vájt. Fiatal, törékeny lány létemre ösztönösen cselekedtem, mikor apám hagyatékát, ezt a hatalmas puskát elsütöttem.

Azután minden éjjel a vidéket jártam, hosszú köpönyegbe burkoltam magam, és megmentettem a leányokat a pokol peremét előntő bestiáktól. Az első lány, akit megtanítottam a fegyver csínjára-bínjára, a lányom, Mara volt. Ijedten nézett rám, azt hitte, hogy megtébolyultam, én pedig a kezébe nyomtam ezüstgolyóval megtöltött puskám egy karcos hideg november éjszakán, és kivittem magammal a faluvégi erdőbe. Azt akartam, hogy lássa azt, amit én, mielőtt a várost ismét pokollá változtatják a titokzatos halálesetek.

Aznap éjjel még egy lányt mentettünk meg. Alia volt a neve, és máig emlékszem, amikor a szemében a rettenet vad tűzzé változott, mikor felfedezte, megmentői szintén csipkegallért és nehéz szoknyát viselnek.

A „lányaim” felnőttek, és egyre többen szegődtek az oltalmamba. Addigra szegény uramat elvitte a tüdőbaj, és a ház megfosztódott a férfi erejétől. Magunk maradtunk, és a démonvadász férjem teljes fegyvertára, a rejtett szobában a pince alatti folyosó mélyén.

Egyik reggel lányom kigondolt valamit. Elegáns kontyba rendezgette fűrtjeit, majd megfordult, és egyenesen rám bámult. – Nyissunk céllövöldét! – mondta könnyedén, s tekintetében halovány fekete fény gyulladt fel. Sokáig kegyesen legyintettem a badar ötletre, de két neveltem addig szorgoskodott a falu bazársora körül, míg kinézték nekünk a legalkalmasabb helyet. Azt akarták, hogy a vasárnapi teára beülő elegáns, selyemruhás, kesztyűs, tüzes szemű démoni bosszúvágyú hölgytársaság igazi lehetőséget kapjon a fegyver használatára.

Így született meg a Lövölde, mely húsz fiatal kontyos hajú szorgos munkáját dicséri. A hétvégi bazárokon meglepett férfiak kezébe adjuk a fegyvert, hogy a lövölde mögötti téren találják el olyan szigorral az almákat, ahogy a leányaim.

Máig könnybe lábad a szemem, mikor a lányom leendő urát pillantottam meg, ahogy tehetetlenül nézi, ahogy Róza felszegi állát, és mályvaszín selyemabroncsát hátra libbentve célra tartja nagyapja puskáját, és lelövi a három vörös almát a farönkökről...

...Amióta az
ördög bestiát
kisöpörtük a fa-
luból, minden
olyan megfogha-
tatlanul békés és
csendes. Csak
ezek a megfakult
képek maradtak,
a lassan pergő
órák, mint a ho-
mokszemek,
meg ez a kandal-
ló előtt lábát me-
lengető vénasz-
szony, aki letűnt

harcos múltjáról ábrándozik büszke szívvel. Hiszen tudom, nem hiába néztem minden éjjel a halál zölden villogó szemei közé. Megismertem férjem, kivel száz szenvedélyes csatát vívtunk minden hajnalban, mikor lemostuk magunkról az alakváltók bűzét a dézsában, és egymás csókjába fojtottuk az izgalmunkat és örömünket, hogy túléltek a Salemnél is veszélyesebb erdélyi démonáradat kísértését.

Lányom és nevelt Aliám elszántságát, tartását és világa szilárd alpra állását is végig követtem gondos, szigorú tekintettel.

Majd a démonok más országig menekültek leányaim, és férjeik elől, és erdők bűnös titkai megmaradtak pókhálószerű legendáknak.

Halk kopogást hallok, elteszem a kezemben tartott képeket egy ócska cipős dobozba. Legkisebb unokám, Lilike lép be, és hozzám szalad. Ölembe telepszik, magamba szívom édes barackillatát.

– Mindent érted csinált a nagymama, kedvesem. – mondtam halkan. Felnéztem, láttam lányom kedves mosolyát, a békét, és az örömet, mely értékesebb a minden harcot megélt szívnek. Lepillantok a vállamon alvó borostyán fürtös gyermekre, és tudom, hogy minden egyes perc, minden egyes lélegzetvétel, amiért ifjú koromban reszketve küzdöttem, egy egész pillanattig, minden kincsnél nagyobb ajándékot ad nekem. A biztonságot, melyet szeretetem nyújt, és bizonyosságot, hogy egy harcos szíve sok-sok éves küzdelem után is tisztán tud lüktetni.

Forrás: Tóth Éva

2011. november 28., 11:09

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1906 - képszám: 14668

* * *

XXXVII.

A fák nem kiabálnak

NYÁRI DÉLUTÁN VAN, KÉPEKET nézegetünk az unokámmal. Hosszú-hosszú családi históriákat mesélek, számára sose látott, rég volt emberekről. Neki mesevilág elevenedik meg.

Csendben figyel, kicsi lány, angyalszemű. Olyan tiszta tekintete van, gyönyörű, nagy, kék szemei, szakasztott, mint amilyen az anyja volt ennyi idősen. Békés, csendes gyerek, kilenc éves. Kiborítottam a képeket az asztalra a kopott, fehérre festett fadobozból, most élvezettel turkál közöttük. Sorra rábök egy-egy képre, kérdezgeti, hogy ki a bácsi. Hirtelen a céllövöldés fótót veszi a kezébe.

De vidám délután volt az is! László azzal állt elő, hogy ma az asszonyokon a sor, a férfiak nem lőhetnek. Mit össze ügyetlenkedtünk azokkal a puskákkal! De mennyit nevettünk rajta!

Megint elgondolkoztam, Anna csillogó szemmel, várakozóan néz rám, hanem aztán hirtelen újra a céllövöldés képre pillant, és azt mondja:

– Nagymama, erről a képről én akarok mesélni neked! Nézd csak, ennek a fának arca van! Nagy, fekete, sötét szemöldökei. Ott fent, a tető magasságában. És icipici pötty az orra, kis fitos, mókás. Mégsem vidám. Hiszen látod, egyedül van. Oda építették a bódét mellé, és nem láthatja a barátait, az erdő többi fáját. Képzeld csak el, mindenki nevet körülötte, szól a zene, csillog-villog a sok játék, ő meg egyedül, mindig egyedül van.

Hirtelen megijedek a komor gondolataitól. Honnan van ebben a kislányban ennyi érzékenység, ennyi fogékonyság a szomorúságra? De belemegek a játékba.

– De hiszen a többi fa lombja is látszik a bódé felett, közel vannak! Talán látja őket, tud nekik kiabálni.

Annuska szigorúan néz rám: – A fák nem szoktak kiabálni.

Tény. A gyerek egészen zavarba hoz vele, minden mesebeli gondolat ellenére nagyon is két lábbal áll a földön. A fák márpedig nem kiabálnak.

– Tudnának. – teszi hozzá bizalmasan – De nem akarnak. Soha. Akkor se, ha nagyon fáj nekik valami.

– Vannak ilyen emberek is... A nagyapád is ilyen volt. Soha nem kiabált. Nem sírt. Akkor se, amikor nagyon-nagyon beteg volt. Én nem ilyen vagyok...

– Te kiabálsz! – nevet – És anya is. Ha elbotlik az elől hagyott játékokban. Ha beüti a könyökét. Vagy ha ki akar szólni a postásnak hogy ne menjen tovább, mert lassan ér le az emeletről.

– Te is kiabálsz néha játék közben.

– Szoktam? – kérdezi, csöppnyi aggodalommal. – Pedig milyen jó lenne olyannak lenni, mint a fák. Akkor is, ha szomorúak.

- De talán nem is olyan szomorú ez a fa... – kezdi rá újra, forgatja a képet
- Hiszen üzeni azért tud a többieknek.
- Üzen a széllel. És a madarakkal – kapom el boldogan a felém nyújtott mentőövet.
- Dehogy! A szellőt nem hallanák meg a puskaropogástól, meg az emberek állandó nevetgélésétől, kiabálásától. A madarak meg csak egészen ritkán repülnek arra, félnek a zajtól.
- Hát akkor?
- Az erdőben, a fák odvában denevérek laknak. Azokkal üzen. Éjszaka. Nappal ilyen morcos csak, mint itt a képen. Várja az éjszakát, hogy beszélgethessen a barátaival.
- Kicsit megkönnyebbülök, na végre valami pozitív fordulat.
- Ha az emberek nem zajonganának, akkor nappal is tudna beszélgetni a barátaival. – mondja Anna, most ő gondolkozik el, valahová nagyon messzire néz – Ez egy nagyon régi kép, ugye?
- Régi. – hagyom rá.
- Akkor talán nincs is már meg ez a bódé. Talán az emberek már elmentek onnan, és újra csupa erdő van a helyén.
- Lehet. – mondom óvatosan, nem egészen értem mit akar kihozni belőle.
- Akkor jó. – nyugszik meg végre. – Akkor már biztosan nem szomorú, és nincs már egyedül.
- Azért én szeretném, ha meglenne az a bódé. Mert nekem olyan kedves emlékem, az a sok nevetés, az a délután... Ha már az emberek közül már alig-alig van meg valaki, akik körülötte állnak.

Annának sírásra görbül a szája. A fa, meg talán az emberek miatt is. Gyorsan elhessegetem a rémképet, egyébként sincs igazam.

– Micsoda önző alak vagyok! Csak azért legyen ott ez a zajos céllövölde, hogy holmi öregasszonyt megnyugtasson, hogy nem múltak el élete helyszínei. Nem, legyen csak a földel egyenlő, hadd beszélgessen az a szegény fa a barátaival.

Annuska újra mosolyog, nézegeti a képet.

– Elkérhetem? Csak egy kicsit. Kölcsönbe. Szeretném lerajzolni, hogy milyen most. Amikor boldog.

– Persze, vidd csak! De majd mutasd meg, milyen lett!

Annuska boldogan szalad a képpel, libeg utána a virágos szoknyája, moyorószínű, hosszú haja. Szikrázóan napfényes, meleg, nyári délután van.

Valahol a világban van egy nagyon boldog, öreg fa, aki végre visszakapta a barátait. És egy nagyon boldog kislány, az Anna.

Meg egy bolond öregasszony... Az vagyok én. Akit meg az unokája mosolya, csapongó fantáziája tesz boldoggá.

Forrás: Lovranits Júlia

2011. november 29., 22:08

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1906 - képszám: 14668

* * *

XXXVIII.

Tündérvilág

GYERE CSAK IDE, FIACSKÁM – bátorított a különös, sötéthajú asszony, aki a színesre festett bódé előtt állt. Én ránéztem apámra, aki nagy tenyerével meglapogatott, majd bosszús mosollyal azt mondta:

– Jól van, ifiúr, aztán el ne költsd a zsebpénzedet!

Akkor volt először puska a kezemben, persze nem igazi... de nekem az volt. Szerettem volna, ha apám büszke rám, s akkor talán megengedi, hogy elkísérjem kacsára vadászni.

– Nézd csak – húzódtam hozzám közelebb az asszony –, neked elárulom, mert látom a csillogást a szemedben, hogy azokban a szép dobozoknak tündérek laknak ám... Ők hordják körbe hurkapálcán a mézeskalács-szíveket, biza'.

– Dehogyan. Tündérek nincsenek – mondtam komolyan, nyolc évem minden magabiztosságával.

– Na, akkor mereszd csak a szemed ide – válaszolta az asszony, s pillantásával titkos üzenetet váltott pult mögött álló társaival. Azzal egyikük, egy bajuszos férfi kinyitotta az egyik festett doboz ajtaját.

Megbűvölten néztem, ahogy egy apró kéz nyúlik ki a kis ajtó mögül, majd megjelenik a hozzá tartozó arcocska is. Aztán hirtelen eltűnt. Egy pillanatig tartott az egész.

– Hé! – kiáltottam utána önkéntelenül. – Ne félj! Nem bántalak!

De a bajuszos már csukta is be a kis ajtót.

Hátrafordultam, megnézni, mit szól ehhez apám, de ő már a szomszédos bódé előtt beszélgetett a cimboráival.

– Tessék szólni, hogy jöjjön megint elő – kértem az asszonyt, de ő a fejét rázta.

– Nem is lett volna szabad megmutatnunk neked. Csak a szemed miatt... amiatt tettem. Látod őket, ahogyan mi.

– Nem... nem esik bajuk, ha az emberek lövöldöznek a mézeskalácsokra?

– Nem, fiacskám. Hiszen ők csak a pálcákat tartják, ugye? Habár egyszer Wendinnek megrándult a karja... Tudod, hosszú idők óta nálunk laknak. Na, akarsz egy szívecskét lőni?

Nem akartam. Lőni már nem. Csak újra látni a kis lényeket.

Aztán löttél-e valamit? – kérdezte már otthon apám.

– Nem sokat – válaszoltam szégyellősen –, csak egy mézeskalács-szívet. Nem árultam el, hogy ajándékba kaptam.

– Na, az is valami – mondta apám –, de még nem vagy elég ügyes.

– Apám... én csak azért nem lőttem többet, mert tündérek laknak ott. Nem akartam bántani őket. Azt mondta az az asszony, hogy régóta náluk dolgoznak. Amióta lerombolták az országukat.

– Ostobaság – vágta rá. – Tudtam én, hogy nem volna szabad téged odaengedni ahhoz a pereputtyhoz. Amit láttál, az csak valami bűvésztükk lehetett. Nagyfiú vagy már!

Nem volt értelme ellentmondani. Tudtam, hogy igaza van, hisz' a felnőttek jobban tudják ezeket a dolgokat, mint a gyerekek.

De azért, amikor este a párnára hajtottam a fejem, azt reméltem, hogy álmomban talán újra látom a kis tündéreket...

Forrás: Horváth Dóra

2011. november 29., 22:12

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1906 - képszám: 14668

* * *

XXXIX.

Szépia a múltból

APRÓ MOZDULATOKKAL PRÓBÁLTA a sárguló fénykép széleit elsimítani, s közben érzelmek s emlékek rohanták meg. Mi maradhatna az emlékein túl. Összeszorítja a szemét, mert sokszor már csak úgy tudja látni az anyját.

Ahogy nevet, tele szájjal, csupa erő és életkedv, semmi büszkeség. Hinnie kell, hogy mindez igaz. Ez nem az emlékezés megszépítő ereje, nem önáltatás. Az emlékei, ahogy felpuhulva elöntik a lelkét: pontosak. Nincs megennyhítő távolság sem az időben, sem a térben.

Most, élete végén úgy érezte, hogy tökéletesen és végérvényesen értelmetlen lett élni, hogy az elmúlt, dacban pöffeszkedő évek a saját kis buborékában a legszörnyűbb döntés volt, amit csak hozhatott, hogy semmit, de semmit nem tud az emberekről, akiket ismer, akiket a barátainak tekint, vagy talán éppen csak annyit tud róluk, amennyit ők róla, ez pedig egyenlő a semmivel. És a legfájdalmasabb, hogy Róla sem tudott semmit, aki vér a véreből...

Csoda vagy hülyeség, hogy képesek vagyunk valakit szeretni a halála után is? Egyáltalán hogyan szerethetünk egy halottat? És hogyan érezhetjük egyszerre, hogy aki életet adott nekünk a legbecsesebb és a legátközottabb...

Charlotte tenyerébe gyúrta a csaknem 40 éves fényképet, és a falon függő feszülethez fordult.

– Nem maradt már semmim. Minden hitvány ébredésem erőtlen, semmire sem jó önmarcangolás csupán. Ennyi maradt: kelletlen kötelesség. Semmi más. Nem visz többé sehova az Út. Úgy érzem szétfoslott a bőröm, szétfoslott a szívem. Az Idő magáévá rabolta a reményeim. Nem tudok sírni. Már a vonagló fájdalom is eltűnt, nem maradt csak a Nincs, valami megkopott és visszhangzó üresség. Már nem gondolok rá, hogy meghalt. Elmúlt. Olyan mintha most látnám először az Életem. Elszórtam már mindenem, amit adni tudtam, mégsem lett gazdagabb a föld a talpam alatt. Most látom csak, hogy néhány kacat maradt meg, de nem vált ki semmit látványuk. Talán már nincsenek is érzéseim. Talán már nem is vagyok.

Könnyeit nyelve gyűrűközött neki, hogy elinduljon napi sétájára az öregek otthonának hátsó kertjébe, ujjai között szorongatva a megsárgult fényképet.

– Talán Anyám mindig is hazudott. Talán csak annyira vak volt, hogy elakadt az önvédelem mocsarában. Talán csak belefulladt valamiféle bölcsességnek álcázott játszmába, amit mindig is élvezett. Olyan volt, mint egy fenyő: mindig felszegett fejjel járt, sosem hullatta le a leveleit. Hát most a Halálban is gyakorolhatja ezt a tartást. Örökre.

Charlotte már nem akarta többé a szabálytalan részeket összeilleszteni.

Forrás: Köhler Judit

2011. december 9., 11:37

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1906 - képszám: 14668

* * *

XL.

A vidámpark színei

– **K**EDVESEM, A SZÜLEI BIZONYÁRA nem haragudnak meg kegyedre, ha velem tart a vidámparkba – győzködte a fiatal férfi a szerelmét, mire a nő szemérmesen lesütötte a szemét.

– De kérem, John, tudja, hogy illetlenség egy fiatal hölgynek elmenni kettesben egy férfival. A szüleim nem néznék ezt jó szemmel.

– Alice, drágám, a vidámpark remek szórakozás, egy évben egyszer jönnek a városba, ezt nem hagyhatjuk ki! Higgye el, remek móka lesz, és nem kell félnie, nem leszek tolakodó!

– Hát, rendben, legyen, John, de nem maradhatunk sokáig – egyezett bele Alice, majd a kezébe vette a kalapját, belekarolt a férfiba, és elindultak a vidámpark felé.

Fényes, vidám mulatság játszódott a vásártéren: mindenféle árus, körhinták és egy céllövölde alkotta a vidámparkot.

Alice tekintete boldogan merült el a vidám forgatagban, a sok szín látomásszerűen játszadozott a szemei előtt. John oldalán olyan boldog volt, olyan színesben látta a világot, mint még soha, semmikor.

– Alice, jöjjön, lövök önnek valami ajándékot a céllövöldében! – kérte John, Alice pedig bólintott beleegyezésképpen.

Johnnak első próbálkozásra sikerült eltalálnia egy mackót, amit Alice csillogó szemekkel vett a kezébe, és a szívéhez szorította.

– John, én olyan boldog vagyok maga mellett! – suttogta Alice boldogan.

– Kérem, hadd készíttessek önről egy képet a céllövölde előtt, Alice! Ha el kell mennem a háborúba, legalább lesz egy emlékem, mely életben tart a legnehezebb időkben is.

John gyorsan keresett egy fényképészt, aki minden vidámparkba megtalálható volt, az volt a dolga, hogy a körhintán ücsörgő gyermekeket fényképezze, most lencsevégre kapta a céllövölde előtt ácsorgó nőt, majd az elkészült képet John kezébe nyomta.

– John, én olyan boldog vagyok! – suttogta Alice, és pironkodva nyomott egy csókot John szájára.

Egy héttel később John megkapta a behívóját a háborúba, a szíve fölött mindig hordozta Alice fényképét. Pár hónap múlva ezt a képet is hazaküldték a családnak a halott katona többi holmijával együtt.

Alice John halálának évében újra elsétált a vidámparkba, de az már nem volt olyan színes, mint régen.

Forrás: Kugelman Edit

2011. december 11., 18:37

Fotó: Fortepan / Saly Noémi / 1906 - képszám: 14668

* * *

XLI.

A hajas gyerekfej esete Etus mamával

ANNYIT TUDNOTOK KELL RÓLAM, hogy már általános iskolámat megkezdve is nagy franc voltam. Éltem-haltam az idősebb csajokért, olyannyira, hogy abszolút nem zavart, hogy két lépcsőfokkal feljebb álltam a panelünk lépcsőházában, szemben Gerlóczy Julival, aki akkor harmadikas volt a sulinkban.

Lábujjhegyen állva, remegő lábakkal, de szenvedélyesen kapaszkodtam a mellkasára hulló, szép, szőke fonott copfjaiba, hogy elérjem arcocskáját a saját számmal. Bizony, ha hiszitek, ha nem, mázos cukorkát dugdostam a szájába a nyelvemmel, és ez így ment ide-oda, és élvezték! Egyáltalán nem zavart, hogy a szemüvegének egyik üvege egészségügyi ragtapasszal volt leragasztva, akkor még nem „játszottak” nálam az előítéletek.

Persze nagyanyám délelőtt a piacról hazatérve, néha meglepett, és rám ripakodott a lépcsőfordulóban, hogy nem kellene ilyen dolgokat művelnünk.

Nagyanyámról tudni kell, hogy nagyon szeretett enni. Ezt olyan jól művelte, hogy szép terebélyes asszonysággá változott. Pont a duplája volt térfogatban, mint öregapám, pedig csak majdnem feleakkora magas. A papa 180 centijéhez képest alig volt hetven kiló.

Nagyanyám, mindig gyalog vánszorgott fel a hetedikre, nem kockáztatta meg, hogy valamelyik emeleten valaki éppen be akarjon szállni a liftbe, amelybe ő is csak féloldalvást fért.

Szépen teltek az éveim, aztán megtapasztaltam a szerelem tizenegy perces kínját is. Ez úgy történt, hogy anyám szerint „szép vagyok...” ezt mondja a mai napig is. Elhittem. Minden anyának az ő gyermeke a legszebb. Aztán persze rájöttem... „a szépség nem minden”. Meg aztán mi a szép? Ma már férfiként úgy tudom, elég az ördögnél egy fokkal szebbnek lenni... legalább is, így hallottam.

Szóval, tetszett a lány... nagyon is. Kamaszként azt hittem, soha senkivel sem történt még ilyen (*csoda?*). Az első igazi találkozó a video-diszkóban történt... bizony-bizony a 80'-as évek közepén. A mai fiatalok talán már nem is tudják, milyen a videó-diszkó (*video-disco*), amikor este 8-tól éjfélig lehetett szórakozni a kocsmáknak nevezett „kultúrházakban”. Tíz és tizenegy között pedig egy német nyelvű karatefilmet vetítettek a TV képernyőn... szinkronizálatlanul, felirat nélkül, néha hangalámondással, amiben nem volt köszönet. Ekkor pihent meg a zenemester kicsit, az alkohol fogyasztás pedig ilyenkor élenként fel igazán... Persze manapság az „igazi diszkók” éppen akkor nyitnak, amikor „azok régen” már éppen zártak...

Én akkor ezt a pause-időt használtam ki arra, hogy a lány szemeibe fúrjam a tekintetem. Ő vidám volt, kacagott, kihívóan viselkedett, majd csak úgy... odasétált a társaságunkhoz és közénk vetette magát. Mellém ült... és csak

annyit mondott: „de szép szemeid vannak”! Én meg égtem, mint az a bizonyos „Reichstag”. A haverok meg dőltek a nevetéstől...

Szóval ő volt a nagy ő (*számomra*). Ott ült mellettünk és vihorászott bugyuta vicceinken, keze a combomon nyugodott és én nyelni sem bírtam. Nem lehettem valami jó passzban. Aztán az egyik „belevalóbb” barátom (?) egyszerűen csak lekapta és úgy smároltak ott, mintha mindig is ezt tették volna azelőtt egymással. Én meg csak néztem a „gyönyörű nagy szemeimmel”. A lány a heves smárolásakor a combomat továbbra is szorongatta, de ez akkor már nem igazán okozott nagy örömet nekem.

Szóval az első nagy „Ő”-ből így ábrándultam ki igencsak hamar: alig 11 perc elég volt rá. Hozzá kell tennem, hogy a következő diszkóban már másik társasággal mulatott...

Persze nincsen ebben a két történetben semmi különös, ki ne járt volna már így életében? Ma már úgy gondolom, talán jobb lett volna, ha a sorrend megfordítva történt volna, azaz előbb a kiábrándulás... majd utána a „cukorkatologatás” Gerlóczy Julikával.

A szexualitással igen érdekes módon találkoztam kisiskolás koromban. Talán a döbbenetes „élmény”, hatására lettem az, ami vagyok... de persze, nem vagyok én senki sem.

Nagyapám nagy természetű volt, vékonydongaságához képest, szerette a jóféle rövidet, és az életet. Azt nem tudom, hogy a nőikkel hogy lehetett, de nagyanyám 9 gyermeket szült egymás után. Anyám mindig mondta: „ha a papa leteszi a gatyáját az ágyra, Etus mama, újabb családtagot hoz a házhoz”. Ez akkoriban talán nem is volt szokatlan, de elég kényelmetlen lehetett a sok gyereknek, akik egyre szorosabban fértek csak el a család kettő ágyában.

No, de nem is ez a lényeg.

Etus mama is szeretett huncutkodni, és sokszor észrevettem a családi ebédekkor, hogy Jóska papa, néha megpaskolja annak farát, közben csillogó szemekkel megpödrí a bajsát, és a foga között sziszegi, hogy „Hínnnyeee...”.

Néztem is mindig, hogy Etus mama, hogyan növeszthetett ekkora feneket, hiszen én azidáig nem is tudtam, hogy amit a mama hord a szoknyája alatt, az egy fenék. De gondoltam, hogy ez a szertartás, amit Jóska papa mindig végbevitt, az valami nagyon jó dolog lehet, ilyenkor összehúzott nyakkal én magam is kuncogtam, és közben próbálgattam összeszorított fogakkal utánozni.

Nálam a fenék annyiban merült ki, hogy néha leporoltam Gerlóczy Juli farmerjét, ha éppen hazamenőben voltunk a Duna-partról, ahol forró nyári napokon, a parton ücsörögve kavicsokat dobáltunk a habokba. Ilyenkor én is „Hínnnyeeeeeztem”, de Juli sohasem rázta úgy a farát, ahogyan Etus mama tudta.

Történt egyszer, hogy iskolából még délelőtt hazaengedtek bennünket, mert valami fene nagy hasmenés tört ki annak falai között. Röhögtünk is jókat, és a szánkkaal egész úton hazafelé csak fing-hangokat adtunk ki magunkból, majd dőltünk tovább a röhögéstől, ahogy a villamoson a felnőttek összehúzott szemekkel meredtek ránk.

Beléptem a lakásba, és mielőtt még bevághattam volna a bejárati ajtót, hallottam, hogy Etus mama énekelget a konyhában. Sokszor énekelgetett magában, miközben süttött-főzött. Tehette ezt nyugodtan, hiszen a család apraja iskolában volt, a nagya meg dolgozott a munkahelyén. Mindig kuncogtam a károgásán, mert Etus mama nagyon szerette Karády Katalint, de a dalait pontosan olyan hangon tudta előadni, mint Major Tamás (*a fiatalabbak biztosan nem is tudják kire is gondolok*). Borzalmas volt ez a „károgás”, de sohasem szóltunk neki, mert Jóska papa nagyon szerette hallgatni.

Szépen beléptem a konyhába, és éppen köszöntem volna, de a szám bizony tátva maradhatott, és valószínűleg a világ hirtelen megmerevedhetett körülöttem, mert így utólag visszagondolva, úgy éreztem mintha méz és szurok keverékébe ragadtam volna...

Etus mama éppen háttal volt nekem, az olajfoltos „Hol hit, ott szeretet, hol szeretet, ott...” feliratú köténykéjében, mely nagyságos alkatához képest, mint zsebkendő fityegett rajta mindig. Etus mama éppen a süteményes tálcát dugta be a sütőbe. Meg kell, hogy mondjam, istenien tudott sütni, de ha süttött, akkor senki sem tehette be a lábát a konyhába, mert akkor mindent szétpakolt, és úgysem fértünk volna be az edények, a sodrófa, a deszka, és egyéb eszközök mellé.

Ezzel ugyan nem is lett volna baj, de Etus mama a nagy melegben, miközben Karádyt énekelte (*rikácsolta*) apró táncmozdulatokat is lejtett, úgy hogy bele lehetett abba szédülni. Ringatta magát jobbra, balra, s közben, ahogyan lehajolt bizony rá kellett jönnöm, hogy a kötényke alatt semmi sincsen. No, akkor láttam igazán először, hogy mit is nevezett nagyapám mindig nevetve „kuffernek”. Hát Etus mama, ahogyan lehajolt, hirtelen azt hittem, talán ráült valami gyerek fejére, mert annak csak a bozontos fejeteteje látszott ki a „sonkák” közül. Igen megrémülhettem, ahogy hátraszólt édes-érdes hangon: „Na végre, hogy hazataláltál az édes odudba apjok, mindjárt kész leszek aztán megyek hozzád.”

Elhihetitek, nekem sem kellett több, kiviharzottam a lakásból, le a lépcsőn, majd a ligetben egy fa mögé elbújtam. Talán akkor kerültem a legközelebb ahhoz a gondolathoz, hogy a „Szex valyon mi?”

Estefelé keveredtem haza, már mindenki otthon volt. Nem mertem a nagyi szemébe nézni, de szerintem ő sem az enyémbé. Ez a kis titkunk örökre velünk maradt. Nagyapa, akkor pont késett, én meg előbb értem haza, ennyin múlt.

Gerlőczy Julival is abbamaradtak a dolgok, egyszer láttam, hogy a Duna parton cukrot tologat egy másik korombeli fiú szájába. Vigyorogva mentem el mellettük, közben arra gondoltam, Juli talán nem is igazi nő, hiszen neki so-

hasam lesz akkora feneke, mint Etus mamáé. Szívből sajnáltam a srácot ezért.

Etus mama pár év múlva elment. A ravatalozóban meg lehetett csókolni utoljára. Hideg volt az arca, és nem mosolygott. Ahogyan megpusziltam, eszembe jutott az az ominózus nap, és ahogyan becsuktam a szememet csak táncoló „valagakat” láttam... jó sokat egyszerre.

Jóska papa, nem pödörgette többet a bajszát, és sohasem hallottam már a „Hínnnyeee...” szót tőle. Aztán egy nap jöttek értem a suliba, és Jóska papát sem láttam többet.

A temetéskor arra gondoltam, Etus mama biztosan éppen sütöget valahol és Karádyt énekel, Jóska papa meg csak figyeli huncut szemekkel, ahogy kibukkan a hajas gyerekfej Etus mama lábai közül. Ahogyan ezt elképzeltem, csak mosolyogni és kuncogni tudtam, még akkor is, amikor az unokatesóm jókora taslit adott a hátam mögül, hogy viselkedjek a gyászhoz illően...

*Forrás: Ambrus Attila József
2014. március 20.*

Fotó: <http://goo.gl/HvFM0d>

* * *

∴ VÉGE ∴